

MLADIKA

letnik 57/2
MMXXV/XXVI

K A Z A L O

Uvodnik	1
Mi, ledinci	2
Oni, profesorji	6
Kaj dogaja?	
Menjaj branje in sanje	7
Erasmus+ »Science for change«	8
Erasmus+ »My hope, your hope«	9
Umetnost in pršut – ekskurzija v Španijo	10
Sredica	
Intervju z Ajdo Špitalar	12
Intervju z Mašo Topole	14
Intervju z Domnom Prevcm	18
Križanka	21
Na Ledini nisi edini: Ocene gor, ocene dol	22
Kako preživeti mesec maj na Ledini ?	24
J'acusse: S. O. S. Sezona turistov je tu!	26
Dobri, boljši, ledinci	
Alisa Slemzina	28
Matic Kržan	30
Kviz	
V kateri dom na Bradavičarki spadaš?	32
Kviz za profesorje	34
Horoskop	36
Strip	38
Izjave profesorjev	42
Liter@ura	
Integrali	44
Angleška literatura	46

Uvodnik

B TINKARA KNEZ
F OSEBNI ARHIV

Ejo, kaj dogaja? Še eno šolsko leto je naokoli, še en letnik je opravljen (upam). In še en semester sem imela na voljo, da spoznam kakšen nov globok pomen življenja, ki ga potem lahko delim z vami v uvodniku. Zaradi učenja, še posebej zaradi ciljne ravnine v maju, je ostalo malo časa za pridobivanje novih spoznanj o lajfu. Preveč dela je bilo že s pridobivanjem šolskega znanja. A prav to mi je pomagalo oblikovati novo misel, ki me bo spremljala skozi življenje. Aprila sem se kot ena izmed predstavnic tretjega letnika udeležila ledinskega maturantskega plesa. Kljub naporom v šoli sem si dovolila en večer zabave in lock-out mooda. Res mi je bilo fajn: vse je bilo tako elegantno in vsi profesorji so se zdeli za pet stopenj manj zateženi, napeti in predvsem stress-free. Res je, da smo preposlušali osem različnih govorov razreda razredniku in razrednika razredu, pa čeprav so se vsi zdeli enaki, sem od vsakega odnesla nekaj pomembnega: ta štiri leta, preživeta na Ledini s svojim razredom, so morda res lahko na čase mučna, a prav furanje čez vse te težke dneve razred naredi veliko več kot le plemo pripadnikov iste starosti z istim poglavarjem. Vsa ta štiri leta razred spremenijo v družino. No, družina je morda malo močna beseda, saj treh četrtin sošolcev po maturi mogoče sploh ne bomo več videli, a zagotovo smo po štirih letih mnogo več kot le številka s črko od A do G.

Zato se naslednjič ozri po razredu. Poglej vse te osebe okoli sebe, te zasanjane glave ali pa locked-in mindsete piflarskih sošolcev. Oni, prav oni, so sopisatelji tvoje gimnazijske poti. Mogoče z večino ne vidiš skupnih točk, kaj šele skupne prihodnosti, a kar zagotovo vidiš, je skupna sedanost. Skupaj trpite med urami matematike, skupaj švicate med pisanjem fizike, skupaj gledate na uro pri kemiji in skupaj, čeprav vsak v svoji sobi, sedite za mizo ter obupujete nad učenjem.

In kaj sem se poleg vsega tega od pisanja prejšnjega uvodnika do pisanja tega naučila? To, da v temi vedno najdi svetlobo, tudi če je to le odsev tvojega telefona, lučka, ki sveti na škatli pod televizijo, ali pa tvoj razred med temnim ocenjevalnim obdobjem.

Dobro, dovolj o šoli in sošolcih, saj smo končno prilezli do mesecev, v katerih si bomo od vsega tega lahko oddahnili. We did it, folk! Če držiš tole v roki, pomeni, da so počitnice za vogalom!!!

Uživaj, kolikor se le da, na načine, ki ti na obraz narišejo največji nasmeh. Uživaj v mesecih, ko je največji stres to, ali si se namazal s sončno kremo in si zapomnil snap, ki si ga dobil na včerajšnji žurki. V vsej tej uživanciji pa ne pozabi brati in širiti svojega besednega zaklada, da boš naslednje leto esej napisal več kot zadostno;). Lahko začneš kar z Mladiko ...

FILIP NAHTIGAL, 1. F

Najljubša grška črka?

Omega.

Astra ali chat?

Astra.

Najljubši krompir?

Križ-kraž.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Cotman, ker razmišlja izven okvirjev.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Nezaposlen.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Grozni Gašper.

Citat?

»Don't worry, don't cry. Drink redbull, vodka and fly.«

BRINA KRISTINA PERMOSER, 1. D

Najljubša grška črka?

Beta.

Astra ali chat?

Chat, ker mam premium.

Najljubši krompir?

Pomfri.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Roman Vogrinc, po mojem bi bil najbolj suveren.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Čistilka v velikem nakupovalnem centru, da bi se lahko vozila s čistilnim strojem.

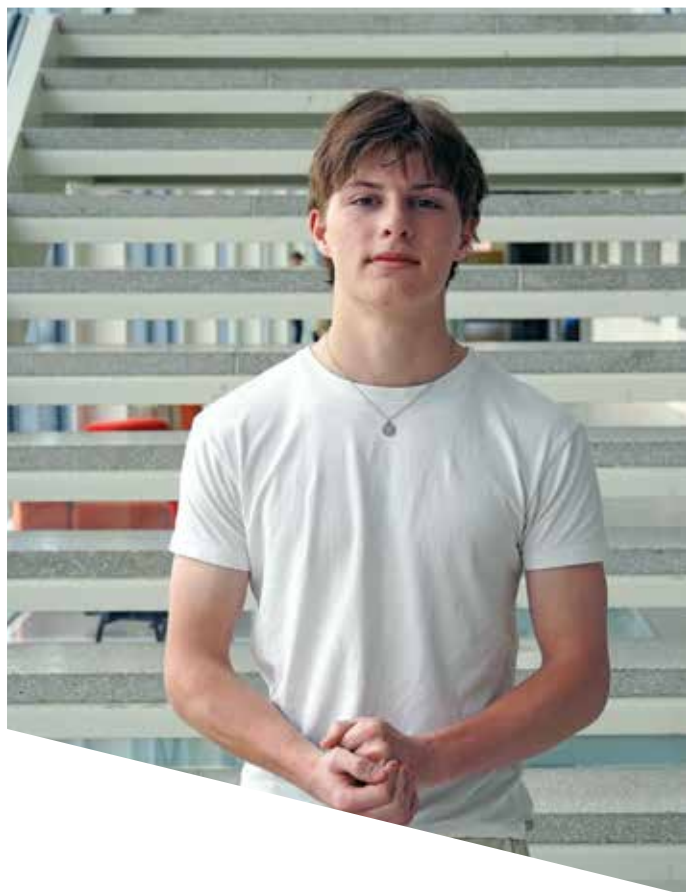
Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Harry Potter.

Citat?

»Just doing as well as you did last time is not good enough.« (Michael Jackson)

URBAN PRAPROTNİK BEZJAK, 2. F

Najljubša grška črka?

Omega.

Astra ali chat?

Chat, ker nimam astre.

Najljubši krompir?

Navaden.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Košič.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Učitelj lokostrelstva.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Mavrična ribica.

Citat?

»Torek je.«

ELA JAGODIC, 2. G

Najljubša grška črka?

Gama.

Astra ali chat?

Chat.

Najljubši krompir?

Pečen.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Dlouhy, ker je zelo razgledan na različnih področjih.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Igralka.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Moby Dick.

Citat?

»All we have to decide is what to do with the time that is given us.« (Gandalf)

TIAN OLFACIO, 3. F

Najljubša grška črka?

Delta.

Astra ali chat?

Chat, ker astre ne poznam.

Najljubši krompir?

Pire.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Recimo Lencl.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Trener.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Brez strahu ... :)

Citat?

»Potrebno je najti bistvo življenja. Pomni: Jemo, da živimo, ampak ne živimo, da jemo.

Bistvo življenja ni hrana, čeprav je potrebna za preživetje.«

ZOYA SICHERL ŠKRJANC, 3. C

Najljubša grška črka?

Pi***

Astra ali chat?

Favoriziram chat.

Najljubši krompir?

Pečen krompir, ki je rahlo zažgan.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Double B: Boris Bovha.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Kosila bi travnate površine s tistim avtomobilčkom kosilnico.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Maček Muri.

Citat?

»Jaz sem Zoya, treniram karate, udarim te v glavo in potem še v noge, jaz sem nekdo, ti si nihče, razbila te bom in to je vse :)« (Nickelodeon)

NIL GORJANC, 4. C

Najljubša grška črka?

Alfa, zaradi Mikiča.

Astra ali chat?

Gemini.

Najljubši krompir?

Pražen.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Florjanc, zelo razgledana.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Furu bi čistilni stroj v Leclercu.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Snežna kraljica, četrti razred, travme.

Citat?

»Don't count the days, make the days count.«
(Muhammad Ali)

MOJA KOFOL, 4. B

Najljubša grška črka?

Beta.

Astra ali chat?

Chat, ker se lahko tudi o drugih stvareh pogovarjaš.

Najljubši krompir?

Pomfri iz Spara.

Kateri profesor bi zmagal na Jokerju?

Cotman, ker se znajde.

Sanjski poklic, če denar ne bi bil pomemben?

Fotograf.

Knjiga, ki te je strašila kot otroka?

Alica v čudežni deželi.

Citat?

»Rabm side queste, ne pa te mature.«

DARKO KOŠIČ, kemija

Če bi bil vaš predmet film, kateri žanr bi bil?

Upam, da ne kaka plehka romantična komedija.
Recimo sci-fi detektivka.

Kateri izgovor učencev vam je bil najbolj smešen?

Maturanti kemije pišejo tretji test v šolskem letu.
Vprašam dijaka: »Kaj se pa ti tako praskaš po stegnu?
Imaš alergijo?« – »Ja, ja, imam atopični dermatitis.«
No, izkazalo se je seveda, da ima »dermatitis« njegov
telefon, parkiran pod stegnom.

Če bi morali poučevati predmet, ki ni kemija, katerega bi izbrali?

Danes zagotovo filozofijo. Če bi mogel, pa bi uvedel
predmet osebnostni razvoj.

Kaj vam je ljubše: besedilo ali instrumentalni del pesmi?

Popolnoma odvisno od pesmi. Idealno je, če se medsebojno
podpirata in dopolnjujeta, kot na primer pri Bohemian
Rhapsody. Genialno.

Katere predmete ste izbrali na maturi?

Sem generacija usmerjenega izobraževanja, zato nisem imel
mature. Če bi bilo treba, bi izbral fiziko in kemijo.

Katera je bila vaša najljubša hrana v otroštvu?

Za zajtrk mehko kuhano jajce z dvema (!) kosoma kruha,
za večerjo čokolino.

Citat?

Najboljši recept za srečno življenje: »Poiščite najgloblje
nagnjenje svojega srca in mu sledite.«

NINA ORAŽEM, slovenščina

Če bi bil vaš predmet film, kateri žanr bi bil?

Drama.

Kateri izgovor učencev vam je bil najbolj smešen?

Spomnim se, da mi je dijakinja rekla, da je zamudila,
ker je avtobus povozil srno. Nisem bila povsem prepričana,
da govori resnico ... Izkazalo se je, da pravzaprav ni bil
izgovor. Naslednji dan sem od njenega očeta dobila
fotografijo avtobusa in povožene srne.

*Če bi morali poučevati predmet, ki ni slovenščina,
katerega bi izbrali?*

Angleščino.

Kaj vam je ljubše: besedilo ali instrumentalni del pesmi?

Besedilo.

Katere predmete ste izbrali na maturi?

Zgodovino in psihologijo.

Katera je bila vaša najljubša hrana v otroštvu?

Palačinke s sladkorjem in limono.

Citat?

»This too shall pass.«

Menjaj branje in sanje

B ANA ŠARC, VITA KOGOVŠEK
F ARHIV GIMNAZIJE LEDINA

V četrtek, 9. 4. 2026, smo na Ledini gostili Žigo Valetiča, nekdanjega ledinca, ki danes dela kot pisatelj, scenarist, publicist, prevajalec in grafični oblikovalec. Obiskal nas je kot gost Unescovega projekta Menjaj branje in sanje, ki smo ga pripravili že 14. leto zapored, z njim pa sodelujemo tudi na festivalu Bralnice pod slamnikom založbe Miš.

Pogovor z Žigo Valetičem ni ostal samo pri njegovem delu, ampak se je hitro razširil tudi na šolo, branje, ustvarjalnost in celo na bolj osebne teme, ki jih odpira strip Gugalnica, katerega soavtor je.

Najprej nas je zanimalo, katera od njegovih vlog mu je najbližje. Čeprav še vedno piše scenarije, se v zadnjih letih največ ukvarja z grafičnim oblikovanjem, predvsem z oblikovanjem knjig. Poudaril je, da je njegovo delo precej negotovo, saj je v Sloveniji težko živeti samo od pisanja, zato se je moral večkrat prilagoditi in opravljati različna dela. A ravno to mu je dalo širino, ki se danes pozna pri njegovem ustvarjanju.

Iz njegove zgodbe lahko izluščimo tudi misel, da izbira študija ni nujno dokončna odločitev in da se poti v življenju lahko spremenijo. Čeprav se mladi pogosto najdemo pod pritiskom, da moramo »izbrati pravilno«, njegov primer kaže, da začetne odločitve niso nujno usodne in da se lahko smer kariere razvije tudi drugače, skozi izkušnje in delo. Te spremembe pa niso nujno nekaj negativnega, še posebej če ostajamo povezani s stvarmi, ki nas zanimajo in nas pri delu motivirajo.

Ker je tudi sam obiskoval našo šolo, nas je zanimal njegov pogled na branje in šolski sistem. Domačega branja ne bi ukinil, se mu pa zdi, da ga je treba mladim predstaviti na zanimiv način. Njegova misel, da šola razvija razum, knjige pa dušo, naju je še posebej pritegnila.

Dotaknili smo se tudi ustvarjalnosti in vpliva tehnologije. Na socialna omrežja, Netflix in podobne stvari ne gleda preveč negativno – tudi sam si rad pogleda kakšno dobro serijo, ChatGPT pa uporabi za reševanje praktičnih težav. Tehnologijo vidi bolj kot orodje ali celo kot nekakšno igro. Po njegovem mnenju smo ljudje najbolj ustvarjalni takrat, ko si dovolimo biti igrivi. Kljub temu pa opozarja, da je pomembno, da si znamo postaviti mejo pri uporabi telefonov in drugih naprav.

Poseben del pogovora je bil namenjen stripu Gugalnica, ki obravnava precej težko temo – deček v zgodbi izgubi očeta zaradi samomora, kasneje pa mora kot odrasel svoji hčerki razložiti, kaj se je zgodilo. Ob tem se ponovno sooča z lastno preteklostjo. Naslov Gugalnica ima več pomenov. Po eni strani se navezuje na gugalnico v Pacugu, kjer deček najde oporo in umiritev, po drugi strani pa simbolizira nihanje notranjih občutkov po travmatični izkušnji.

Za konec sva ga vprašali še, kaj bi svetoval svojemu najstniškemu sebi. Njegov odgovor je bil precej preprost – želel bi si, da bi bil manj objesten in bolj umirjen.

Pogovoru je sledila delavnica ustvarjanja scenarijev, kjer so dijaki 3. d sprostili svojo domisljijo in sestavili osnutke scenarijev za dokumentarni film, videoigro, igrani film, roman in gledališko igro.

Intervju je v nas vzbudil misel, da ustvarjalnost ni nekaj samoumevnega, ampak nekaj, kar moramo ohranjati. In mogoče še pomembneje – da si moramo dovoliti biti bolj sproščeni in igrivi, tudi ko odraščamo.

Erasmus+

»Science for change«

B/F ARHIV GIMNAZIJE LEDINA

Drugi del mobilnosti Erasmus+ »Science for Change« je potekal v slikovitem renesančnem italijanskem mestu Urbino od 26. do 31. 3. 2026. Dijaki 1. in 2. letnika Gimnazije Ledina smo se ponovno srečali z vrstniki iz šole Istituto Tecnico Chimico, si ogledali šolo in spremljali pouk, sodelovali v številnih dejavnostih ter poglobili že spletene vezi. Domov nismo prinesli le spominov, temveč tudi dragocene izkušnje.

Muzej veličastnih avtomobilov

Na poti v Urbino smo se ustavili v muzeju ustanovitelja podjetja Ferrari, Enza Ferrarija. Ogledali smo si razstavo avtomobilov in sodelovali v delavnici moštvo Formule 1, kjer smo se naučili, kako pomembno je usklajeno timsko delo.

Šola, ki povezuje (in uči malo drugače)

Na šoli Istituto Tecnico Chimico smo sodelovali pri pouku s svojimi »twinsi«, si ogledali kemijske laboratorije (analitska laboratorija, laboratorij za splošno in anorgansko kemijo ter laboratorij za organsko kemijo in biokemijo) ter spoznali drugačne pristope k učenju. Hitro nam je postalo jasno: znanost je univerzalen jezik.

Urbino — slikovito renesančno mesto pod zaščito Unesca

V Urbino smo se zabavali ob interaktivnem ogledu mesta in tekmovali v reševanju kviza v aplikaciji GooseChase z zanimivimi nalogami (opomba: zmagali so Italijani :)). Med pohajkovanjem po mestu smo hitro spoznali, da Urbino niso le starodavne ulice in zidovi, ampak da mesto diha v ritmu študentov, ki tam živijo, študirajo, ustvarjajo in se zabavajo.

Od srednjega veka do razgledov brez meja

Obisk San Marina nas je popeljal med stolpe na gori Titano, kjer se razgledi zdijo neskončni. K temu smo dodali še sprehod po naravnem parku San Bartolo. Podali smo se tudi v veličastne jame Frasassi, enega največjih kraških sistemov v Evropi. Ogromne dvorane, kapniki kot kristalne skulpture in tišina, ki govori sama zase. Na pohodu v naravi smo dokazali, da znanost ni doma le v učilnici.

Znanost z drugačnim pridihom

Na poti v Ljubljano smo se ustavili v mestu Bologna. Posebej zanimiv je bil ogled anatomskega gledališča Teatro anatomico, kjer so nekoč izvajali javne obdukcije.

Mobilnost Erasmus+ zaključujemo srečni, ker smo lahko izkusili življenje v Italiji, veseli, ker smo stkali nova prijateljstva, pogumni, ker smo utrdili komunikacijo v tujem jeziku, in hvaležni za vse pridobljene izkušnje. Poslavljamo se z mislijo Enza Ferrarija: »Če lahko nekaj sanjaš, lahko to tudi dosežeš.«

Erasmus+

»My hope, your hope«

B NIKA SKODLAR
F ARHIV GIMNAZIJE LEDINA

Od 18. do 25. 4. 2026 se nas je pet ledincev udeležilo četrtega dela izmenjave Erasmus+ »My hope, your hope«, v kateri sodelujejo še šole iz Avstrije, Italije in Finske.

Prvi dan smo si v Helsinkih ogledali knjižnico Oodi in sedež podjetja Supercell, ki nam ga je prijazno predstavila tam zaposlena slovenska oblikovalka Veronika Burger. Drugi dan pa smo se odpravili v Huittinen, kjer smo se srečali s svojimi finskimi gostitelji in drugimi udeleženci izmenjave.

Rdeča nit izmenjave sta bila sreča in zadovoljstvo v življenju, kar smo raziskovali z različnimi dejavnostmi: spoznavnimi aktivnostmi, razmišljanjem, od česa je odvisno zadovoljstvo v življenju in kakšna mestna arhitektura pripomore k zadovoljstvu njegovih prebivalcev, sprehodi v naravi in izvajanjem čuječnosti, obiskom savne in tečajem joge. Poleg tega smo srečo spoznavali v vsakem trenutku izmenjave z druženjem z vrstniki, s spontanimi trenutki in z umirjenim finskim načinom življenja. Zadnji večer smo skupaj pripravili zabavo, ki smo se je udeležili vsi sodelujoči v izmenjavi in kjer smo zaplesali tradicionalne finske plese ter ustvarili nepozabne trenutke.

Izmenjava nam bo za vedno ostala v lepem spominu, prijateljstva, ki smo jih stkali, pa nas bodo spremljala še naprej, saj je sreča povsod, kjer so ljudje, ki jih imamo radi.

Umetnost in pršut – ekskurzija v Španijo

B/F ŽIVA TOPLAK

Obdajala nas je trda tema in kot za šalo so padale kaplje dežja, ko smo se odpravili na ekskurzijo v Španijo. Našo posadko smo sestavljali ledinci drugega in tretjega letnika, pridružili pa so se nam še trije profesorji. Najprej smo se natovorili, nato pa z našim nočnim vitezom zapustili turobno Ljubljano. Na avtobusu smo spoznali vselej vedrega vodiča, ki je ekskurzijo popestril z zanimivimi razlagami in tako obogatil naše znanje o španski deželi.

Ker smo odrinili že zgodaj, se nas je večina predramila šele na letališču v Benetkah, kjer smo se zgodaj dopoldne dvignili v jasno nebo in po približno triurnem letu pristali na letališču v Madridu. Preden pa smo se z avtobusom podali v glavno mesto Španije, smo si ogledali še malce oddaljeno Segovio, kjer je velik vtis na nas naredil eden najbolj prepoznavnih akvaduktov na svetu.

Po kratkem odmoru smo z velikimi pričakovanji nadaljevali pot proti Madridu. Kljub izmučenosti večinskega dela skupine smo si prvi dan ogledali zgodovinski kompleks El Escorial, nato pa se nastanili v mladinskem hotelu, ki je ponujal odlično lokacijo v centru mesta, za katero smo bili po desetih minutah vlečenja kovčkov skozi množico zelo hvaležni. Noč je minila kot blisk in drugi dan se je že začel ogled mesta. Poleg glavnih trgov, spomenikov in zgodovinsko pomembnih stavb je bila ena glavnih dejavnosti tudi nakupovanje v eksotičnih trgovinah, ki jih Ljubljana še ne premore. Veliko denarja se je tako porabilo za spominke in dobrote, med katerimi je bil najbolj priljubljen jamon (pršut), ki je zapolnil zadnji prostor v kovčkih. Preizkusili smo tudi svojo potrpežljivost in se za konec dneva nagnetli v metro, ki nas je popeljal do muzeja Reina Sofia, kjer

smo si ogledali eno Picassovih najbolj znanih kubističnih del, Guernico, ter druge prepoznavne umetnine. Po dobrih 21.000 korakih smo dan končali z večerjo v hostlu.

Naslednje jutro smo začeli nekoliko mirneje. Mestni vrvež smo za nekaj časa pustili za sabo in se napotili v park Retiro. Tam smo uživali v prečudoviti naravi in petju ptic, presenetilo pa nas je veliko število tekačev in glasbenikov, ki so igrali na prostem. Glavna točka tega dneva je bil ogled slavnega muzeja Prado. Na poti tja smo imeli priložnost občudovati lepoto detajlirane španske arhitekture in se okrepčati z raznimi španskimi dobrotami. Ogled obsežnega muzeja nas je utrudil, kar se je videlo po dirki za mesto na klopica, ko smo se ustavljali ob raznih mojstrovinah. Sledil je še sprehod do našega začasnega domovanja in zaslužen počitek.

Prebudili smo se v zadnji dan našega potovanja, ki nam je prinesel veter in nizke temperature. Pred mrazom smo se zatekli v kraljevo palačo, kjer smo si ogledali bogastvo španskih monarhov. Zadnji odmor v Madridu je bil nekoliko krajši, saj se nam je

mudilo v Toledo, kjer je ustvarjal slikar El Greco, čigar dela imajo velik umetnostnozgodovinski pomen. A več vzdihljajev kot njegove slike je pritegnila stolnica Santa Maria de Toledo, ki je pomenila konec našega odkrivanja lepot Španije.

Z zamudo smo odleteli z letališča v Madridu in v tokrat suho Ljubljano prispeli pozno ponoči oziroma zgodaj zjutraj. Domov smo se torej vrnili ne le s pršutom, ampak tudi bolj izkušeni in v vsem upanju malce bolj razgledani.

»Moj cilj so olimpijske igre čez štiri leta.«

B EVA ARHAR
F NEJC ŠTRAKL, OSEBNI ARHIV A. Š.

Slovenci smo zelo športen narod, ki dosega uspehe na svetovni ravni, zato smo ponosni, da je med nami na Ledini prihodnost slovenskega biatlona. Ajda Špitalar je pozitivna in vztrajna dijakinja, ki je letos zaključila šolanje na Ledini. Že vrsto let se ukvarja z biatlonom, njena največja uspeha pa sta srebro v sprintu in četrto mesto na 10 km na olimpijskem festivalu evropskem mladine (Ofem).

Kdaj si začela trenirati biatlon in kako je prišlo do tega?

V Cerknici, kjer živim, je bil ustanovljen smučarski klub. V časopisu smo videli, da vabijo nove člane, in sva šla z atijem pogledat. Šla sem na prvi trening, kjer so mi vse predstavili, in bilo mi je takoj všeč, zato sem se včlanila v klub in začela trenirati. Smo pa v družini že prej tekli na smučeh. Pred biatlonom sem trenirala triatlon.

Kaj ti je pri biatlonu najbolj všeč?

Da je kompleksen šport, ker združuje tek in streljanje. Da ti uspe, moraš uskladiti oboje. Všeč mi je tudi, da se moraš na progi zelo umiriti. Imaš 200 pulza, potem pa se moraš zbrati in pri streljanju zadeti čim več.

Tekmuješ na svetovni ravni. Kaj te žene naprej oz. spodbuja, da si prišla tako daleč?

Eden od razlogov je to, da imam v ekipi dve zelo dobri tekmovalki. Zdi se mi lažje, ko ju spremljam. Predstavljata mi cilj, ki bi ga rada osvojila. Tudi onidve me spodbujata, jaz pa se poskušam približati njunemu nivoju. Predvsem pa me žene, ko vidim, da se da, če se trudiš.

Si kdaj pomislila, da bi odnehala?

Ne, nikoli nisem pomislila, da bi odnehala, ampak se je že velikokrat zgodilo, da se mi ni dalo na trening. Predvsem poleti, ko moram vstati že med četrto in peto zjutraj ter iti za tri do štiri ure na kolo ali rolke, je težko. Takrat se mi čisto iskreno ne da, ampak najtežje se je spraviti na trening, potem ko sem tam, je pa super. Velikokrat so bili že težki trenutki, ker mi ni uspelo, ampak nikoli nisem pomislila, da bi odnehala.

Kaj narediš, ko nimaš volje iti na trening? S čim se spodbudiš?

Glasba mi zelo pomaga. Če vem, da moram tri ure teči v tišini, mi je malo bedno, zato med tekom poslušam dobro glasbo, da hitreje mine. Še lažje mi je, če tečem s prijateljem ali pa sotekmovalcem. Spodbudim se tudi z dejstvom, da mi bo potem bolje in se moram samo spraviti na trening.

Kakšni so bili občutki, ko si osvojila prvo medaljo na večjem tekmovanju?

Zelo dobri. Bila sem noro, noro srečna, ker sem dva dni pred tem bila četrta. To je bilo lani na Ofemu. Po prvi tekmi, kjer sem bila četrta, je bilo grozno. Po drugem mestu na naslednji tekmi pa se mi je zdelo, da so ves trud, treningi in odrekanje poplačani. Veliko mi je pomenilo in mi še pomeni.

Kaj bi izboljšala pri svojih nastopih na tekmah?

Veliko stvari, ampak zdi se mi, da imam pri teku veliko rezerve. Težava je namreč v tem, da se ne znam do konca izrabiti. Ko pridem v cilj, nisem tako izčrpana kot drugi, ki zadihani ležijo na tleh. Jaz pa, ko pridem do stopnje, da mi je težko, se

nezavedno upočasnim in sem potem v coni udobja, s čimer zelo izgubim. Letos je bil to velik problem in s trenerjem sva to poskušala izboljšati. Dal mi je zelo težke treninge in mi rekel, da moram po njih bruhati. Ampak takoj ko sem prišla do limita, ko mi je bilo res težko, sem upočasnila. To moram nujno izboljšati.

Kako potekajo treningi v sezoni in kako izven sezone ter kako jih usklajuješ s šolo, predvsem pa z maturo, ki jo opravljaš letos?

Treninge imamo dobrih enajst mesecev vsak dan oziroma šestkrat na teden. Poleti in na pripravah opravim po dva treninga na dan: zjutraj in popoldan. Takrat treniram z ekipo osmih punc. Poleti imamo zjutraj tri do štiri ure kolesarjenja, teka, pohoda ali rolkanja. Popoldan pa sta ponavadi strelski trening in fitnes, včasih plavanje. Poletni treningi so bolj počasni in dolgi, zimski pa visoko intenzivni in krajši. Tri- do štirikrat na teden je streljanje. S šolo je pa tako, da sem septembra naredila pol predmetov, maturitetni predmeti pa so mi ostali, tako da sem jih delala sproti in redno pisala s sošolci. Sicer pa me v šoli ni skoraj nič. Pozimi sem nekaj testov prišla samo odpisat. Treninge in šolo je precej težko usklajevati. Izkoristim vsak trenutek, recimo ko se vozim na trening na Pokljuko, se velikokrat učim v kombiju, ker enostavno ni časa, da bi se učila zvečer po treningu.

Na kaj v življenju si najbolj ponosna, da ti je uspelo? Ni nujno, da je povezano z biatlonom.

V življenju sem spoznala veliko različnih ljudi, ki nimajo enakih vrednot in pogledov na svet kot jaz. Lahko bi me obrnilo na slabše, zato sem ponosna na to, da sem ostala takšna, kot sta me vzgojila starša. Po drugi strani pa sem ponosna tudi na to, da poleg biatlona najdem čas za družino in prijatelje, ker se mi zdi, da veliko mojih sotekmovalcev vidi samo biatlon.

Ali glede na rezultate vidiš biatlon kot svojo prihodnost? Kakšni so tvoji načrti?

Ja, v prihodnosti se vidim v biatlonu. Moj cilj so zimske olimpijske igre čez štiri leta. Upam, da mi bo uspelo. Vsako

leto poskušam biti boljša, kot sem bila lani. Grem korak za korakom, da se lahko na koncu uvrstim v A-reprezentanco, ker bom potem imela večje in boljše možnosti za uspehe ter tekmovanja na svetovni ravni.

Katera disciplina ti je najbolj všeč?

Skupinski start, ker so štiri streljanja. Pri streljanju sem namreč boljša kot pri teku. Strelsko statistiko imam gledano mednarodno med najvišjimi. In ta tekma je po večini za strelce, ker če zgrešiš, moraš odteči kazenski krog. Motivira me tudi to, da imam vedno nekoga pred sabo, ki ga lahko lovim.

Katera biatlonka ali biatlonec ti je vzornik in zakaj?

Smučarska tekačica Jessie Diggins, ker je pozitivna. Vedno je nasmejana, tudi kadar ji ne gre. Ve, da je to, da ti včasih ne gre, del športa, in si to vzame za motivacijo. Za vse cilje, ki si jih postavi, res trdo dela in vse podreja temu. Na tekmi vedno da vse od sebe. Trpi od začetka do konca. In zato mi je vzornica, ker ravno to meni manjka. Aja, pa bleščice ima na obrazu na tekmi. Nekakšen simbol pozitivne. Tudi jaz si velikokrat nanesem bleščice in potem imam občutek, da mi bo šlo bolje.

Imaš poleg biatlona še kakšne druge dejavnosti, ki te veselijo in sprostijo?

Igram violončelo oz. sem ga igrala. Šest let sem hodila v glasbeno šolo. Zelo rada hodim v hribe in se družim s svojimi bližnjimi. Rada tudi potujem. Najraje bi šla na Havaje ali Sejše. Raje imam morje kot mesto.

Če bi imela možnost za en dan postati žival, katero bi izbrala?

Najverjetneje bi bila ptič. Bilo bi zelo zanimivo, ker bi videla vse, zelo hitro bi se lahko premikala in bila svobodna. Ptici ničesar ne omejuje. Zelo rada imam tudi višino.

Kakšni so občutki, ko prebereš naslovnice, kjer te označujejo za prihodnost slovenskega ženskega biatlona?

Všeč mi je, da ljudje verjamejo, da ti lahko nekaj uspe. Imaš vizijo, da nekaj bo iz tebe.

Ali občutiš kdaj pritisk medijev, bližnjih ali pa sebe?

Nikoli ne čutim pritiska drugih, samo pritisk s svoje strani. Ker sem samokritična, si velikokrat sama ustvarim pritisk. Ko si nekaj zadam za cilj, hočem to osvojiti in velikokrat je zelo težko. Včasih si postavim zelo visoke cilje, ki jih je potem težko doseči. A zdi se mi, da to ne vpliva na moje rezultate. To mi je bolj motivacija. Na srečo na tekmi nisem pod pritiskom, da moram zmagati.

»Kdo se ima čas pretvarjati, da je nekaj, kar ni?«

B DOMEN PRIMOŽIČ, TINKARA KNEZ
F NEJC ŠTRAKL, OSEBNI ARHIV M. T.

Kdo se skriva za lasmi izstopajočih barv? Maša Topole. Profesorica angleščine je bralka, gamerka, nekdanja državna prvakinja v sankanju na umetni progi in nova mentorica dramskega krožka Carpe diem. Znana je kot odštekana in zabavna oseba z veliko energije, ki jo po novem širi tudi po ledinskih hodnikih.

Kaj ste si želeli postati kot deklica?

Čisto majhna? Ninja. Potem veterinarica, a mi ni bilo všeč, da bi morala živali uspavati. Ko je prišlo obdobje branja Agathe Christie, sem si želela biti detektivka, ampak v Sloveniji nimamo tako zanimivih primerov. Na koncu sem se odločila za angleščino, ker mi je šla. Ker sem morala izbrati še en predmet, sem si rekla: »Zakaj pa ne bi ruščine?«

Ste že takrat vedeli, da boste učiteljica?

Ne, to se je spreminjalo. Med študijem sem po navadi razmišljala: »Teacher? Not teacher? Zakaj sem si to izbrala, zakaj moram biti na filofaksu ...?«

Pa obžalujete svojo izbiro?

Obžalovati je brez veze, ker tako ali tako ne moreš ničesar spremeniti. Ampak če bi šla še enkrat študirat, ne bi študirala jezikov. Če bi se mi dalo učiti matematiko, bi bila game designerka.

Kako pa je potekala vaša izobraževalna pot?

Najprej sem hodila v krajevno osnovno šolo, potem v domačo gimnazijo, nato pa na filozofsko fakulteto. Najbolj všeč mi je bila osnovna šola. Ne da mi na gimnaziji ni bilo všeč, ampak zdaj, ko gledam nazaj, res ni bilo lahko. Bila sem športnica in sem manjkala po dva do tri mesece na leto, pa sem bila vseeno prav dobra. Tudi matura je šla – 28 točk brez kakršnegakoli truda. Je pa res, da sem si kot izbirna predmeta izbrala zgodovino in nemščino, tako da ni bilo težko. Na faksu sem imela pri ruščini zelo zadržane, precej snobovske profesorje, v smislu »mi smo najboljši, mi smo top«. Že ideja, da je pouk ruščine najboljši v Sloveniji (tako za Rusijo seveda), pove veliko o tem, kaj profesorji mislijo o sebi.

Ali je to razlog, da vam je danes angleščina bolj pri srcu?

Ja, definitivno. Pa tudi zato, ker tukaj ni veliko stika z ruščino, predvsem pa se mi je na faksu kar malo zagabila zaradi odnosa profesorjev ... Poleg tega smo obravnavali zgolj tiste depresivne ruske pisatelje. Get over yourself, mislim, Dostojevski pa ostali ... Res ni bilo fun.

»Vsak učitelj si najprej zapomni tiste dijake, ki so annoying.«

Ste v otroštvu ali kasneje kaj trenirali?

Sankanje na umetnih progah oziroma sledding. Tako kot za večini stvari v svojem življenju sem se tudi za to odločila kar tako. Po moje se drugače za to sploh ne moreš odločiti. Vsa družina je športna in najprej smo trenirali smučanje, kjer je bila moja sestra res dobra. Meni in bratu pa je postalo dolgčas,

zato sva želela poskusiti nekaj novega. Enkrat smo z očetom gledali Eurosport ali nekaj takega in so prenašali sankanje. Rekla sem: »Vau, kako je to kul! To bi pa poskusila.« In oče čisto out of the blue reče, da pozna nekoga, ki to trenira – in to v sosednji vasi. Ker je bil to edini klub v Sloveniji, so bili tudi državni prvaki.

No, in potem smo šli pogledat – sredi poletja. Na sanke so namontirali kolesčke in se spuščali po glavni cesti. Ne da bi cesto zaprli! Brat je v drugem poskusu zletel v koprive in se takoj odločil, da tega ne bo treniral, jaz pa sem vztrajala. V sedmem razredu smo šli prvič na led, v Nemčijo. Veliko udarcev, veliko padcev, ampak nič zlomljenega. Je bilo pa zabavno. Najvišja hitrost, ki sem jo dosegla, je bila 124 km/h, tako da je to kar adrenalinski šport. Enkrat sem tudi zletela s proge pri 100 km/h! The sky is the limit, literally. Bila sem polna modric, polomila sem sanke, zlomila pa si nisem ničesar. Čez dva tedna sem bila že nazaj na isti progi. Tresla sem se, kot da bom umrla, ampak je šlo. Ko zdaj gledam nazaj, ni denarja, da bi šla še enkrat. Bila sem državna prvakinja v junior kategoriji in peta na svetu. Nehala sem v četrtem letniku srednje šole, ker nisem imela več časa. Na faksu jim je čisto vseeno, ali si športnik ali kulturnik – če te ni, te ni. V Sloveniji pa se s tem športom tako ali tako ne da preživeti.

Kje ste bili zaposleni pred prihodom na Ledino?

Na Srednji šoli Zagorje, Osnovni šoli Valentina Vodnika, Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo, Gimnaziji in ekonomski šoli Trbovlje, potem pa sem prišla sem.

Kakšna se vam zdi Ledina?

Zelo sproščena – ne da je kaos, ampak se da dihati. Tudi kolektiv je dober, dijaki pa ... Seveda imaš kdaj kakšen razred, ko bi si najraje prestrelil koleno, ampak se da zdržati.

Kakšni dijaki vam gredo najbolj na živce?

Tisti, ki ves čas klepetajo, potem pa ob slabih ocenah težijo, da je pretežno.

So zdajšnje generacije v redu?

Iskreno, od ena do deset – minus dve. Samo odložite telefone in umetno inteligenco, pa bo kar v redu. Če pa kdo še kaj prebere, je že next level. Nisem pristaš dretja

v razredu, ker se mi ne da, ampak si vsak učitelj najprej zapomni tiste, ki so annoying – tiste, ki se derejo, si češjejo lase ali delajo make-up ...

Katero snov najraje poučujete?

Zagotovo ne slovnice, čeprav jo veliko delamo – ravno zato, ker dijaki nič ne berejo in potem imajo »piši, kao što govoriš«. Pri angleščini to žal ne gre. Angleščina je sicer super, ker lahko odpiraš različne teme in dijaki veliko razlagajo. Če bi se dalo, bi imeli vsak teden vsaj eno predavanje, dijaki bi si morali delati zapiske, potem pa debatirati, ampak žal to ne gre.

Kateri je vaš najljubši kotiček na Ledini?

Večino časa sem v kabinetu. Ne vem, ali sem sploh kdaj bila v zeleni sobi. Profesorji nimamo nekih posebnih kotičkov. V zbornici sicer imamo kafetarnico, ampak je tam ponavadi veliko hrupa, tako da sem raje v kabinetu.

Katera učilnica vam je najljubša?

Katerakoli od 33 do 36, ker mi ni treba hoditi po stopnicah.

Kaj vam je najbolj všeč pri vašem poklicu?

Dve stvari – julij in avgust. Highlight dneva pa bi bil, če bi dijaki brali.

Kaj bi spremenili pri tem poklicu?

Da prisotnost ne bi bila povsem obvezna. Recimo 75 % ur. Če ti snov ni všeč, greš, brez neopravičenih. Včasih nekaterim dijakom res ni do tega, da so pri pouku, potem pa delajo samo šunder.

Se vam zdi, da bi bilo to učinkovito?

To je njihova odločitev – odgovornost morajo prevzeti sami, tako kot na faksu.

Kako ste razvili samozavest, da ostajate zvesti sebi?

Pomembne so mi tri stvari. Prva: If they ain't paying your bills, pay them bitches no mind. Druga: Kdo se ima čas pretvarjati, da je nekaj, kar ni? In tretja: Življenje je prekratko. I've survived cancer twice. Nimam časa za mnenja drugih.

Ste pripravljeni o tem povedati kaj več?

Ja. Prvič je bilo leta 1991, torej še v Jugoslaviji. Takrat so bile barikade, potekala je vojna za osamosvojitev Slovenije, in ko me je mami vozila v Ljubljano, je morala voziti mimo njih, na cesti pa polno vojaških vozil, tako da je bilo precej

zanimivo. Drugič pa je bilo leta 2019 – avgusta so mi morali odstraniti ščitnico, ker je bila rakava. Saj pravim, ko enkrat to doživiš, rasteš s tem. Ves čas veš, da lahko pride nazaj, si pripravljen, te je strah ... Ampak če pomisliš – večja verjetnost je, da vlak iztiri ali da te zbije avto. Ampak ta občutek je vedno nekje v ozadju ... Zato delaj to, kar te veseli, ker na koncu to delaš zase, ne za druge.

Je to vplivalo na vaš pogled na življenje?

Ne posebej – to je pač del življenja. Vsako stvar moraš vzeti. Vedno se najde nekaj dobrega. There's always a silver lining. So pa vmes vedno še druge stvari, ki te prizadenejo ... Ampak ja, ko premagaš kaj takega, si rečeš: I got this.

Kaj počnete v prostem času?

Ga ni veliko. Trenutno večino časa med tednom preživim na vlaku – sem iz Hrastnika, torej eno uro v vsako smer. Takrat poskusim narediti kaj za službo, berem ali poslušam glasbo. Drugače pa imamo doma psa, ki zahteva veliko časa. Sem precej campaigner oseba – veliko stvari začnem, malo jih dokončam. Po drugi strani pa sem perfekcionista, tako da želim stvari, ki jih delam, narediti čim bolje. Zato je večina mojih hobijev kreativnih: branje, slikanje, origami, videoigre, igranje namiznih iger ... Zadnje čase poslušam tudi politične komentarje – malo tudi zaradi Trumpa. Drugače pa hodimo v hribe, na izlete. Chillamo.

Kaj najraje berete?

Čisto odvisno od razpoloženja. Imam kar nekaj knjig s političnimi komentarji, pa klasike – recimo Stephen King, Terry Pratchett ... Na žalost so bile vse knjige do zdaj tako lepe, da sem jih morala kupiti. Trenutna ideja je domača knjižnica – cela stena knjig, lestev ...

Kaj pa glasba? Kaj poslušate?

Spet odvisno. Če športam, mora biti nekaj z ritmom. Drugače pa rock, punk ... Včasih si med popravljanjem testov nastavim glasbo – instrumentalno. Med učenjem pa je nisem nikoli poslušala, razen pri matematiki.

Katere računalniške igre igrate?

Moj Steam library je predolg ... Vedno najdem še kaj. Igram različne stvari – cozy igre, kot je Stardew Valley, ko hočem chillati. Potem co-op igre, recimo Seven Days to Die, Don't Starve Together ... Zelo rada imam tudi interactive fiction, kjer bereš zgodbo in sam odločaš, kako se razvija.

Prevzeli ste vodenje dramskega krožka.

Res je. Ravnatelj me je vprašal in takoj sem rekla ja.

Pa tudi sami radi nastopate?

Da bi imela neke velike ambicije, to ne, ampak mi ni problem igrati. Veliko je odvisno od vloge. Morbidne – ja, to mi je pisano na kožo. Če pa bi morala igrati kakšno Orphan Annie – bog se usmili! Tudi vloge, kjer bi bilo treba peti, bi mi bile grozne. Ko smo bili mlajši, smo veliko hodili v gledališče. Moja mama je včasih amatersko igrala, zato smo bili vsi precej povezani s to umetnostjo.

Če bi lahko eno učilnico spremenili v karkoli – v kaj bi jo?

Sedi in piši. Učilnica ... težko opišem. Nekaj v stilu dark academia, malo witchy, malo whimsical. Bolj na temno, goth, steampunk ... Predstavljajte si 19. stoletje, vse je brez elektrike, vse na paro. Frankenstein, Dracula vibe. Staro pohištvo, les, fotelji, svetilke ...

Kaj pa prostor za druženje, kot je zelena soba?

To bi bil prostor z velikimi sedalnimi vrečami, kjer bi se bralo. Notri nujno vedno tišina. Imaš prosto uro, greš tja in chillaš. Za profesorje, seveda.

Kaj imate na bucket listu?

Se stalno spreminja. Vzpon na Kilimandžaro, plavanje v Port Royalu, predvsem scuba diving, ker je del mesta potopljen po potresu in plavaš med ruševinami. Pa seveda napisati knjigo. Sem že začela in zaenkrat kaže na grozljivko.

Za konec, kaj bi sporočili ledincem?

Bodite to, kar ste, ker kdo ima čas ukvarjati se s tem, kar drugi hočejo, da ste. Kar pa se angleščine tiče, samo ne bodite tako slabi kot Američani.

»Delaj to, kar te veseli, ker na koncu to delaš zase, ne za druge.«

»Šport je krut, a ravno to ga dela magičnega.«

B TINKARA KNEZ
F NEŽA HVALA

Vrhunski skakalni šport je kot skok v neznano, ki zahteva popoln fokus, sekundo poguma in odziv, ki te ponese med oblake. A kaj se zgodi, ko se ugasnejo žarometi in se dolgi poleti končajo? Cene, najbolj gobčen v družini Prevc, je dokazal, da je pristanek na trdnih tleh lahko začetek nove zgodbe. Brez obžalovanja je smuči zamenjal za nove izzive, v kovčku pa ob srebrni medalji obdržal tisto najpomembnejše: preprosto človečnost in željo, da za seboj pusti lepši svet.

Kdo je Cene Prevc?

Cene Prevc je zgolj človek. Karkoli v življenju počnem, si prizadevam, da za seboj pustim lepši svet, kot sem ga dobil. Sicer pa se ne opisujem rad sam, raje slišim, kaj bi drugi rekli. Načeloma izhajam iz tega, ali dajem pravi vtis ali ne.

Leta 2022 se je vaša skakalna kariera končala. Ali si kdaj postavite vprašanje, kaj pa, če ...?

Vprašanja, kaj pa, če ne bi nehal, si v bistvu ne postavim nikoli. Obstaja pa marsikatera odločitev, dogodek, traparija, ki jo je človek naredil med odraščanjem, ko pride ta, kaj pa, če ... In ko človek enkrat začne razmišljati, je teh vprašanj ogromno. Glede odločitve za zaključek kariere pa nikoli ni bilo misli, da bi ostal malo dlje, prej misel, da bi končal že kakšno leto prej.

Po skokih ste nadaljevali v vodah biznisa in gostinstva. Kaj so največje razlike oziroma podobnosti v karieri športnika in zdajšnji karieri?

Športniki vedno pravijo, da jim šport da disciplino, trmo in odločnost, kar so vsekakor želene lastnosti, ko greš na primer na razgovor za službo. Prav tako pa mora vse to imeti uspešen poslovnež. Kaj pa razlike? Naj izpostavim dve: pri športu sta zelo pomembna počitek in regeneracija, medtem ko v poslu nikogar ne zanima, ali si se spočil in naspal, važno je, da je zjutraj vse narejeno. Druga stvar pa je, da je šport bolj krut, a ravno to ga dela magičnega.

Zakaj krut?

Ker lahko vanj vložiš ure, dneve, leta treningov in upanja, da boš uspel, a na začetku sezone ti nihče ne more ničesar zagotoviti. Seveda vsi delajo vse, da bi jim uspelo, a začetek sezone je vedno kot nakup srečke, za katero upaš, da je dobitna. Na drugi strani pa je pri poslu tako: ko se dovolj izobraziš, naštudiraš svoje področje in v svoj posel dodaš ustvarjalnost, po določenem času vedno prideš do rezultata. Je pa tu res treba biti potrpežljiv. To, da športnik ne ve, ali bo srečka dobitna ali ne, zagotovo prinese ogromno stresa.

Kako ste se soočali s tem?

Sam sem bil vedno eden izmed tistih, ki jim je najbolj koristilo, da so se z mislimi odklopili od športa. Dokler je trajal trening, sem bil z mislimi stoodstotno tam, ko pa ga je bilo konec, sem misli zaposlil z drugimi stvarmi – s šolo, študijem, hobiji ... Kadar pa je bila glava najbolj polna, sem odklop našel v hribih in naravi nasploh. Po olimpijskih

igrah sem si na primer najbolj želel smučati. Pa čeprav to sredi sezone ni bilo pametno, saj ne znam ravno smučati počasi.

Torej je vaš najljubši zimski šport smučanje?

V bistvu bi še vedno zmagali skoki, jim je pa smučanje takoj za petami.

Na olimpijskih igrah v Pekingu leta 2022 ste ekipno osvojili srebrno medaljo. Kako bi takratne občutke opisali otroku?

Za to pa nisem pravi naslov, saj sem ena izmed tistih oseb, ki takoj, ko nekaj zaključi, to popredalčka in začne gledati naprej. Največji uspeh moje kariere – ekipna srebrna olimpijska medalja – je bil zame zelo hitro pospravljen. S tem da je bila sezona 2022 v ekipnih tekmah ena najmočnejših sezon, takoj za letošnjo. Tisto zimo je vsaka tekma obljubljala zmago, ne glede na to, kateri štirje skakalci bi bili v ekipi. Enako je bilo v Pekingu, kjer je bila zame že sama borba za uvrstitev v ekipo zelo naporna. Tako sem bil po tistem srebru od vsega hudega prej psihično popolnoma na tleh. Vse sem želel čim hitreje pospraviti in oditi domov. Ta uspeh sem videl predvsem kot konec psihičnih in fizičnih muk, takega nepopisnega veselja pa ni bilo.

Imate enega izmed najbolj prepoznavnih priimkov v Sloveniji in nasploh v nordijskem svetu. Ste kdaj uspeh sorojencev čutili kot pritisk?

Mnogo ljudi meni, da smo sledili drug drugemu. Res je, da je Peter razlog, da smo vsi padli v ta šport, a to je tudi vse. Spomnim se prelomnice, ko sem kot otrok gledal tisto belino na skakalnici in kako se drugi otroci na njej zabavajo,

pa sem očetu rekel: »Oči, to bi pa tudi jaz rad delal!« Razlog, da sem na Petrovih treningih sploh bil opazovalec, je bila moja otroška živahnost, zaradi katere me oče ni mogel pustiti samega doma, ko je šel po starejšega mulca. Smo pa vsi štirje po letih ravno toliko narazen, da je vsak odraščal s svojo generacijo, zato nikoli nismo bili na isti stopnji. Enako je bilo tudi pri skokih – ko si enkrat prišel na isto raven kot starejši brat, konkurenca ni bil več le on, ampak ves svet.

»Začetek sezone je vedno kot kupovanje srečke.«

Ko smo ravno pri Prevcih ... Kdo je najglasnejši na družinskem kosilu?

Trenutno sta to nečaka, sicer pa je čisto odvisno od tematike, kdo od nas štirih je najglasnejši. Za najbolj gobčnega in odprtega za vsako temo sicer veljam jaz. Res pa je, da so nedeljska kosila čas, ko prostor za besedo puščam tudi drugim.

S kom pa ste si najbližje?

Ko nas ljudje vidijo prvič, vsi rečejo, da nas komaj ločijo. Ko pa nas poznaš več kot teden dni, se začneš spraševati, ali smo si sploh v sorodu. Staršem je zagotovo uspelo oblikovati zelo različne posameznike po obnašanju in načinu razmišljanja, zaradi česar nam zagotovo nikoli ni dolgčas. V tem trenutku pa se gotovo najbolj ujameva z Domnom.

Vsi Prevci, vključno s sestro Emo, so hodili na Gimnazijo Franceta Prešerna v Kranju. Kaj je razlog za to, da ste vi edini zatavali na Gimnazijo Kranj?

V bistvu je razlog zelo preprost. Zaradi skokov je bil Kranj bolj optimalna izbira kot Škofja Loka, ki je sicer bližje našemu domu, poleg tega je mami delala v Kranju in je bilo to logistično boljše kot Škofja Loka. Na Gimnaziji Franceta Prešerna je bil takrat zgolj ekonomski razred, ki sploh ni imel fizike. Ker se sam najdem bolj v naravoslovju, je bila kranjska gimnazija prva izbira.

Kaj je vaš najlepši spomin iz gimnazijskih let?

V razredu nas je bilo veliko piflarjev, torej nas je snov večinoma zanimala. Nekako smo za sabo potegnili še ostale in kot razred imeli enak cilj. Vedno smo držali skupaj, in če jih je peščica želela špricati, smo špricali vsi. In prav ti sošolci so ljudje, za katere mi je žal, da jih ni več v mojem življenju. Ob vprašanju, da moram izpostaviti en sam spomin, pa sem takoj dobil pred oči sliko iz leta 2014. To je bilo leto mojih prvih tekem v svetovnem pokalu, po katerih sem se vrnil v šolo z zavedanjem, da bo pa sedaj res treba zagristi. Ob koncu sezone so sošolci prepričali profesorico, da tisti dan pouka praktično ni bilo, po šoli so obesili balone in mi pripravili »welcome back«. Takrat mi je bilo res tako toplo pri srcu, da je to zagotovo za vedno zapečaten spomin.

Čeprav imate ogromno projektov, se gotovo kdaj najde prosti čas. Kako ga najraje izkoristite?

Najprej bi se zagotovo šel kam razgibat, nato pa bi ženo peljal na izlet. Je pa res, da bolj ko opazujem svet okoli sebe, bolj se mi zdi, da nisem človek, ki bi hrepenel po večtedenskem dopustu. Veliko več notranjega zadovoljstva čutim, če vidim, da sem se premaknil naprej in s tem pozitivno vplival na druge.

Kaj pa, če bi vam nekdo rekel, da en dan ne smete odpreti e-pošte in misliti na službo – kako bi ga preživel?

Če bi bil deževen dan, me zelo mika branje knjig. V lepem vremenu pa bi zagotovo šel skakat s padalom.

To zveni kot odlična stvar za bucket list. Kaj vse je še na vašem seznamu?

Od adrenalinskih stvari to, da bi se dobro naučil skakati z jadralskim padalom, in če le uspe, tudi skok z verigo oziroma wingsuitom. Med drugim pa bi rad raziskal ves svet. Že vrsto let imam na seznamu potovanje po Skandinaviji, a moram najti čas za to.

Za konec še citat za ledince?

Vse se da, če se hoče. Pa to ne pomeni, da se bo zgodilo samo od sebe, ampak moraš narediti vse, kar je v tvoji moči, da se to res zgodi. Ti moraš biti tisti, ki v svojem življenju premika stvari.

Zdaj pa še nekaj hitrih vprašanj.

Pica ali burger?

Pica.

Sirov burek ali mesni?

Mesni.

Hribi ali morje?

Hribi.

Hribi ali sneg?

To dvojce skupaj.

Kava ali spanec?

Kava.

Gimnazijska ali študentska leta?

Gimnazijska.

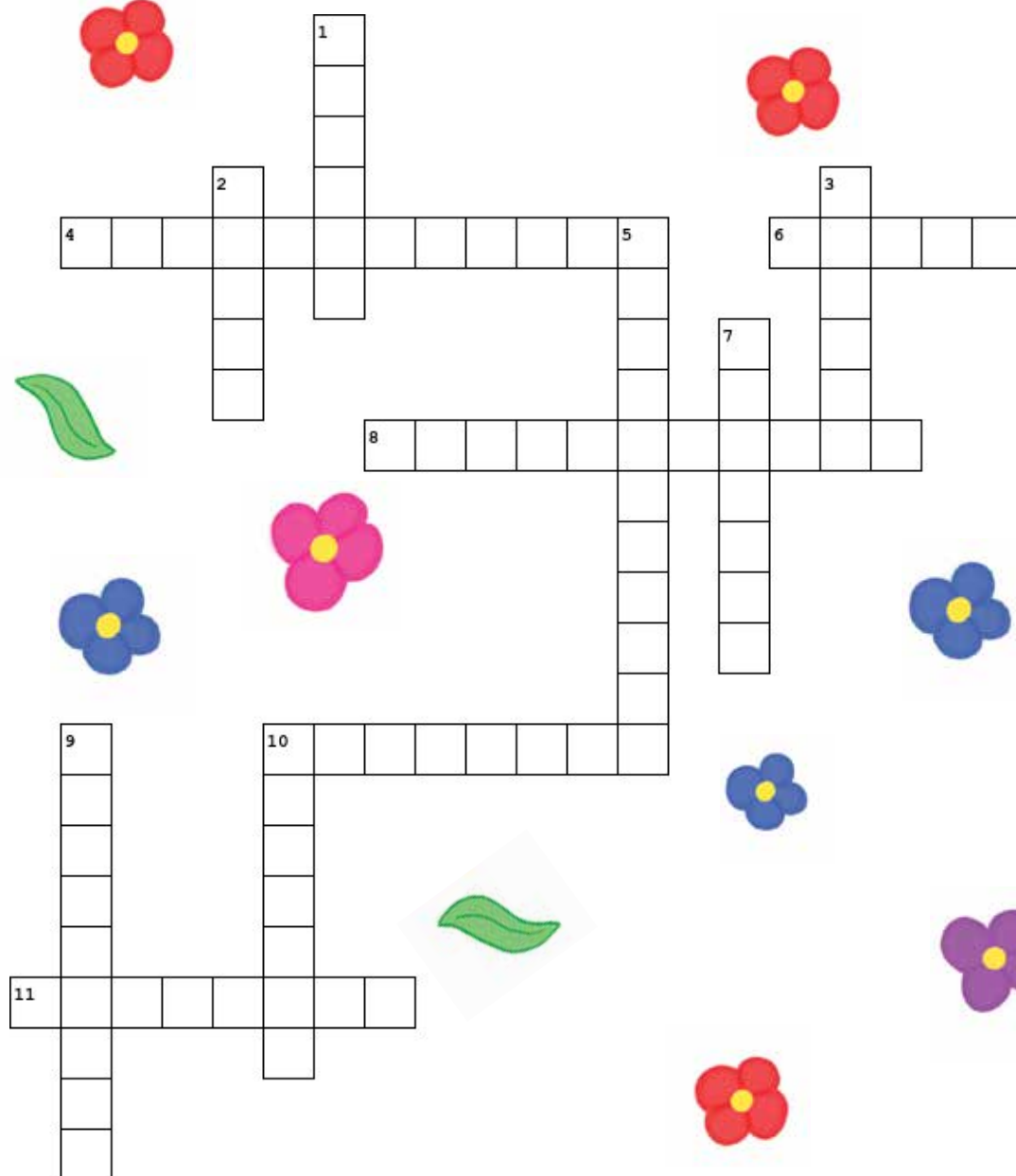
Najprej kosmiči ali najprej mleko?

Tisto, kar prvo zgrabim, ampak ponavadi najprej kosmiči. (Sledila je razlaga, kako v njegovih letih mleko že škoduje ... Ampak to zaenkrat za nas še ni relevantno.)

Tekoč ali trd čokolino?

Tisti vmes, da žlica še vedno stoji.

Fun facts o profesorjih

Vodoravno

4. Ne mara low waist hlač.
6. Nosi le oblačila zemeljskih barv.
8. Spremlja vse športe (predvsem zimske), kjer imamo slovenske predstavnike.
10. Vozi moder BMW.
11. Verjame, da imajo 17-letniki še vedno nokio.

Navpično

1. Poskrbel je za velik naravni prirast moških.
2. Napisi na njenih majicah so skoraj tako smešni kot ona.
3. Ima a thing za vlake.
5. Ni Heidi, je pa petkratna babica.
7. Je pilates voditeljica.
9. Ima diskalkulijo.
10. Ima personal beef z easistentom, saj meni, da ima dostop do preveč informacij.

1. Cotman
2. Malus
3. Setina
4. Abrahamnsberg
5. Gilha Olenik
6. Lenci
7. Korošec
8. Možina Artar
9. Dobljekar
10. Velušček (vodoravno)
Vogrinc (navpično)
11. Serušnik

Na Ledini nisi edini: Ocene gor, ocene dol ...

B TINKARA KNEZ
F ARHIV GIMNAZIJE LEDINA

Zdaj ko imam tvojo pozornost, se usedi in preberi, saj je tale članek namenjen prav vsem, predvsem pa je za vse, verjemite ali ne, izjemno koristen.

Imam teorijo, da se gimnazijci oz. srednješolci nasploh delimo na več skupin. Prva skupina so tisti, ki jim je cilj šolo končati z odliko in prav vse svoje moči ter talente usmerijo v to. Druga skupina so tisti neke vmes – dobri in prav dobri, ki jim je ta uspeh povsem zadovoljiv. Potem imamo skupino, ki je prav tako dobra in prav dobra, ampak jim je to daleč od želenega uspeha, do tiste petice pa preprosto ne morejo priplezati, čeprav se učijo več, kot je človeško mogoče. No, potem so tu še tisti, ki jim je važno le, da letnik končajo pozitivno, saj vedo, da za svoj poklic ne potrebujejo visokih ocen.

Imamo pa še dve skupini, ki si delita nezadosten uspeh: enim je za to bolj ali manj vseeno, drugi pa se doma učijo več kot vse prej naštete skupine, vendar jim znova in znova spodrsne. Vse te skupine pa si delijo eno skupno stvar – vse so definirane glede na ocene.

Lotila se bom tem, povezanih z učenim uspehom in ocenami, saj je to velik del našega gimnazijskega življenja. Začnimo s tem, kako vsepovsod poslušamo, da nas ocene ne definirajo. Pa je to v praksi res? Ne vem, kje je prišlo do napake, ampak očitno je, da nekateri dijaki svoje sošolce in nekateri profesorji svoje dijake vidijo le kot odsev njihovih ocen. In še slabše, tudi sami sebe vidimo le kot aparat, ki zbira številke v redovalnici.

Do problema pride, ko Metka svojega sošolca Janeza hudo prezira, ker med poukom le spi, njegove ocene pa so komaj pozitivne. Sprašuje se, zakaj se ona lahko trudi, sodeluje, dela domače naloge in se nauči za štiri ali pet, medtem ko se on ne more. Metka, tu je odgovor: Ker si ti Metka, on pa je Janez. Vsak posameznik ima svoje življenje, svoje napake, svoje težave in svoje zdravje. To nas naredi edinstvene, posledično pa se razlikujemo tudi po učnem uspehu. Nekateri bijejo bitke, ki jih navzven sploh ne opazimo, zato morajo te postaviti pred šolo. Drugim pa ni treba vsak dan najprej premagati samih sebe, da sploh vstanejo iz postelje. Zato lahko več energije namenijo učenju in šolskemu uspehu. Primerjava med Metko in Janezom zato ni poštena – vsak namreč nosi svoje breme.

Nasproti trditvi, da nas ocene ne definirajo, pa postavljam naslednji problem: vpis na fakultete. Ja, ocene nas morda res ne definirajo kot osebnosti. Če ima nekdo pri zgodovini dvojko, drugi pa petico, to še ne pomeni, da bo odličnjak v življenju uspešnejši. Vsaj v idealnem primeru ne. Lahko pa prav ta dvojka pri zgodovini Francetu zapre pot do njegovega sanjskega faksa in posledično sanjskega poklica. In tako bo France vse življenje delal na primer v turizmu; čeprav mu bo tam čisto v redu, ne bo mogel nehati razmišljati o tem, koliko srečnejši bi bil, če bi bil pri devetnajstih letih sprejet na strojno fakulteto. S tega vidika bi lahko rekli, da je prav tista dvojka Francetu

definirala prihodnost. Kako žalostno je, da lahko ena številka v redovalnici tako močno vpliva na prihodnost. Da lahko en napačen odgovor na testu, ki je odškrnil manjkajočo točko do trojke, človeku odvzame faks, o katerem je sanjal, odkar ve zase. Da je ena narobe napisana beseda na testu Marjeti morda odvzela študij na Dunaju. Vsak dijak ima svojo zgodbo. Vsak ima svoje sanje in vsak svoje ambicije. A prav vsi čutijo enak stres, ki se začne na črko O in konča na E.

Proti koncu šolskega leta me je razrednik poklical k sebi in mi pokazal moje ocene. Z mislijo, da mi daje nasvet, mi je svetoval, naj se usedem s sošolko, ki je že tri leta odlična, in se učim skupaj z njo. A kako naj bi mu razložila, da sem se za tisti negativni test učila teden in pol, sošolka pa je v petico vložila le dva dni učenja?

Ne morem, ker je v današnjem svetu učni uspeh prikazan le kot rezultat truda, a ocene so v resnici pokazatelj dijakovega mentalnega stanja, družinskih razmer, neodkritih ali že diagnosticiranih bolezni in šele na koncu pride v poštev omemba truda. Trud je torej le manjši faktor, brez katerega zagotovo ne moreš štartati z načrtane črte, a njegova količina na koncu še zdaleč ni edini dejavnik, ki določa, kako hitro in izmučeno boš prišel do cilja.

Kaj je cepivo za to gimnazijsko epidemijo? Pojma nimam. Verjetno ga ni; morda je to pač realnost, s katero pač moramo živeti. A nekateri se ne glede na ves trud s tem ne morejo naučiti živeti. Posledično ima tudi ta

epidemija smrtnih žrtve. Težko mi je pisati o tako grozni temi, a ko pišeš članek o vplivu ocen na najstnike, je ta del težko izpustiti. Vsi vemo o čem govorim, a nikoli edini razlog za takšno dejanje ni le šola, je pa v preveč primerih prav stres zaradi šolskega uspeha eden izmed dejavnikov, ki vodijo v drugi najpogostejši vzrok smrti pri mladostnikih.

Ko se je v preteklosti začelo govoriti o šolah, je bil namen sledeč: otroke naučiti osnovnih znanj, kasneje kompleksnejše znanosti in jim s tem odpreti pot do čim lepšega življenja. Nikoli pa ni bil namen, da bi izobraževanje otroku pot do sreče ne le otežilo, temveč mu jo povsem zaprlo ali celo končalo.

Na tej točki želim, da se zavedaš resnosti takšnih stisk in da veš: če se boš kdaj znašel v podobni situaciji, je pomoč na voljo. Že v šoli lahko poiščeš podporo, če o svojih težavah zbereš pogum in spregovoriš. Na voljo so ti tudi starši, prijatelji,

psihologi, psihiatri ali katerakoli druga oseba, ki ji zaupaš. Moč je v tem, da spregovorimo. Predvsem pa si zapomni: nikoli nisi sam.

Ta članek ni nastal zato, da bi podpiral lenobo ali širil mišljenje, da so ocene brez pomena. Namen je bil, da se vsi malo bolj zavedamo svoje okolice in ne obsojamo drugih zaradi njihovih ocen, saj ne moremo, zapomnite si, NE MOREMO vedeti, kaj je razlog za njimi. Predvsem pa želim, da se zavedaš, da v tej epidemiji nisi sam, saj je zadela prav vse. Nekatere bolj, druge manj, nekatere na en način, druge na drugačen način. Od nas pa je odvisno, kako se bomo z njo spopadli in koliko ji bomo dovolili vplivati na naš vsakdan. Za konec še to: Zavedaj se, da moraš biti ti, tvoje telo in tvoje zdravje, vedno pred šolo (dam ti dovoljenje, da pleskneš osebo, ki ti bo rekla, da je šola na prvem mestu ...).

Če se že štiri ure učiš za test, vendar se zadnje tri ure neprestano treseš, raje pojdi v kuhinjo, vzemi banjico

sladoleda, ga pojej brez slabe vesti in počasi zaspi. Kaj potem, če bo test tri in ne pet?

Res pa je, da nam srednja šola z vsemi svojimi izzivi in stresom ponuja priložnost, da se naučimo učinkovito spoprijemati s stresnimi situacijami. Določena mera stresa je lahko celo koristna, saj nas spodbuja k dejavnosti in napredku. Pri negativnem in pretiranem stresu pa velja: čim prej se ga naučiš obvladovati, tem lažje bo v prihodnje.

Zapomni si, da ocene niso stoodstoten odraz tvoje inteligentnosti, še zdaleč pa ne tvojega srca. Trudi se, daj vse od sebe, in z vsem srcem ti želim, da ti uspe priti tja, kamor si želiš.

A najpomembneje je, da do tja prideš ti, in ne neka popačena verzija tebe, ki se je izoblikovala na tej umazani poti do uspeha. Imej se rad, verjemi vase, predvsem pa živi z zavedanjem, da imamo samo eno življenje – zato se potruj, da bo res tvoje.

Dijaki 1. letnika

Z dobrim motivational playlistom al pa kkšnim motivacijskim karakterjem.

Zamotiš se s tipom, ampak itak se bo slabo končal ...

S frendicamo greš na piknik in se skupaj učiš.

S skipanjem ur.

Spiš med poukom.

Profesorji

Doma na ležalniku oz. ga ne bi preživel. (Svit LencI)

Enako kot april. (Tomaž Karče, ki nima testov)

Čim bolj sproti vse narediti, zraven pa uživati v soncu in toplem vremenu. (Sara Abrahamsberg)

Na Ledini se res splača garat, da imaš lahko potem tri mesece počitnic. Nič marjetic, nič žuranja ... (Tilen Šetina)

Saj ni treba preživeti ... (Uroš Cotman)

Kako prežiti maj na

BIRA CIRIKOVIĆ,

ChatGPT

Maj je v bistvu šolski boss level – ni treba rešiti vsega, samo fokusiraj se na najnujnejše stvari. Najprej opravi najtežji predmet, za nagrado pa lahko igraš Dark Souls. Vmes pa ne pozabi spati, ker brez tega postaneš NPC. Na koncu dneva je cilj čisto preprost: preživeti do junija.

veti mesec Ledini?

, TINKARA KNEZ

Dijaki 2. letnika

Vržeš se iz zgornjega štuka.

Globoko dihej.

Učit se začneš že aprila.

Plonki.

Dvojna doza kofeina.

Dobro si organiziraš čas.

Go with the flow.

Pejt na wc, vzemi vezalke in se obesi.

Učiš se en dan prej za dve.

Zamutiš s tipom in ti bo takoj lažje.

Ostaneš doma.

Iščeš lepe stvari v drugih stvareh, ki niso šola.

Uzemi si čas za sprehod na sončku.

Dijaki 3. letnika

Ga ne, obupej!

Z novimi aplikacijami za učenje na fonu.

Najdi si neke, za kar je vredno živeti, če ne u won't make it.

Rataš bestfriend od Cebinke.

Pregame pred vsakim testom.

Plačej premium chatgpt.

Najdi si chill pill.

Tako da se prešolaš.

Dijaki 4. letnika

Greš na ekskurzijo in na popravne roke, če so vmes ocene.

Sam dissociataš za ta mesec.

Trpiš cel maj, upaš, da ne umreš, spiješ tri kave na dan, hodiš spat ob dveh.

Brez denarja si, ne moreš delat.

Goonaš vsak dan.

Probaš izkoristit sonce, ko je, in it na sprehod.

Ga ne.

Instrukcije ...

Ne preživiš, life support.

J'accuse: S. O. S. Sezona turistov je tu!

B SARA ŠIMENC
I ZARJA PERME

Malo verjetno je, da si niste prebrali naslova tokratne teme, zato ni dvoma, da niste pomislili na svoje neprilike v zvezi s temi nenavadnimi bitji, ki stalno iščejo, kako se kam pride, hkrati pa bi si radi ogledali in fotodokumentirali vse, kar se da, ter oddih preživeli čim bolj sproščeno, kar je po prej naštetih esencialnih dejavnostih preprosto nemogoče.

Turizem ni aktualna tema le pri geografiji, temveč tudi pomemben del sodobnega načina življenja. Turiste vidimo na postajah avtobusov in vlakov, slišimo jih, kako se jim poskakujejo kovčki zatikajo med granitne kocke, omenjajo jih celo pesmi, npr. Mi2, ki s čudovito spevno melodijo prepevajo o japonskih turistih sredi Ljubljane.

Skratka, brez turistov verjetno ni več mogoče živeti, pa ne zato, ker to ne bi bilo mogoče. Ne, za tem se skrivajo druge skrivnostne razlage, ki vam jih predstavimo kar mi. V današnjem članku se lahko prepoznate v kakšnem od navedenih srečanj s turisti, na koncu pa se še podučite o obrambnih tehnikah, da se jim boste lahko uspešno izognili.

Turisti so, kot omenjeno, znani po tem, da radi vandrajo, in tu rek »Not all who wander are lost« pogosto ni pravilen. Ne, namesto da bi pustili pri miru uboge dušice, ki v življenju še imamo resne obveznosti, nas raje sprašujejo,

kako se pride do Prešernovega trga, in tako razkazujejo veličino prostega časa, ki ga imajo sredi grenko-sladke pomladi, medtem ko se dijaki borimo za kratek oddih.

Še ena nevšečnost, ki smo ji pogosto priča, je potreba po ovekovečenju vsakega trenutka počitnic. Bolje je, če sploh ne pomislimo, na koliko slikah turistov pravzaprav smo. Včasih to ni bil velik problem, a danes, ko te na postajališču ob Zmajskem mostu vsak dan slikajo vsaj štirje turisti (namenoma ali ne), ki slike veselo objavljajo na socialnih omrežij, no, tu postane normalno, da nam je ob tem neprijetno.

Za vse te nevšečnosti pa obstaja nekaj inovativnih tehnik obrambe. Naj bo to ignoranca ali pa pretvarjanje, da smo gluhi, važno je samo, da je tehnika uspešna in da se domov prebijemo brez teka na avtobus, ki bi ga skoraj zamudili zaradi naključnega nepoznavalca terena. Prva tehnika se nanaša na neutrudno fotografiranje, ki se ga turisti tako radi poslužujejo. Zadeva je dokaj preprosta: V šolski torbi se gotovo najde prostor za kos kartona, torej je ta prostor potrebno izkoristiti – izdelajte si masko! Naj bo to čudna vesoljska maska ali pa ena od čudovitih beneških pustnih mask, izbira je vaša. Ko se odpravite iz šole, si jo preprosto nadenete in med slalomom po Prešernovem trgu pred

kakšno kamero izvedete svoj značilni move, s katerim boste na koncu morda še zasloveli.

Naslednja tehnika je poznana že dolgo časa: naredite se Francoza. In ja, tokrat je dejansko mišljeno pravega Francoza. Pretvarjajte se, da ste tudi sami turist in res nimate pojma, kako se pride do Robbovega vodnjaka. Morda pa je kar najbolje, da pozabite na kakršnekoli sposobnosti govorjenja angleščine ali drugih tujih jezikov.

Zadnja tehnika obrambe pa se nanaša na dokaj specifično, a zato nič manj pogosto situacijo. Predstavljajte si, da želite na kavo s prijatelji, a nikjer v lokalu ne najdete proste mize. To je ena od grozljivih nevšečnosti, ko vam načrt splava po vodi kot ladjica po Ljubljani. Ena od rešitev je, da si kavo / sladoled / vročo čokolado vzamete za s sabo in se namestite na prosto klop ali stopnico, kjer jih pač najdete. Žal boste to težje storili s torto, pico itd. V tem primeru je najboljši način to, da preizkusite svojo srečo in malo tvegate. Preučite vse zasedene mize in ugotovite, ali bo kdo kmalu plačal in odšel. Če imate dober občutek, naročite, četudi niste našli mize. Tako boste z nekaj sreče in morda prepričevanja hkrati dobili hrano in mesto za mizo. Et voilà!

Zdaj ko ste opremljeni z napotki, pa si preberite še bridke prigode naših ledincev.

Izkušnje s turisti

- Vprašali so me za pot do Supernove, čeprav so stali pred njo.
- Bus ni mogu prit na postajo, ker sta bla dva busa turistov na postaji.
- En random tip je pršu do mene pa reku, če mu loh povoham parfum na roki in ga ocenim od 1 do 10.
- Med poletnim delom sem britanski turistki morala pomagati pri oblačenju artikla, ki ga je želela.
- Enkrat sem skoraj povozila starejšega turista, ki je stal sredi Resljeve, da bi ujel najlepši pogled na zmaja na mostu.

Kaj ste sami kot turisti naredili neumnega?

- Izgubila sem se, ponesreči prišla na nudistično plažo, pol pa nagce spraševala, kje sem.
- Na šolski ekskurziji sem ogovoril moškega v krizi srednjih let, ki je nosil kostum Spidermana.
- Padla po tleh.
- Napila sem se in plesala z brezdomci sred centra Londona.
- Ni bilo ravno neumno, ampak bolj neprijetno. Namreč, v študentskih časih sva se s prijateljico navadno prištulili večji skupini turistov, ki je imela kako vodstvo. Enkrat naju je ena nemška babica razkrinkala in se začela dreti, da bi bila vodička vesela tudi najinega plačila, medtem pa sva midve hiteli iz muzeja. (prof. Lotrič)

Obrambne tehnike

- Delam se, da sem tud jaz turist, in si izmislim svoj jezik, ko »poskušam« komunikirat z njimi.
- Znanje karateja, moji dve pištoli (moja bicepsa), amen.
- Delam se, da govorim kitajsko (itak nihče ne zna).
- Slušalke v ušesih ves čas, tud če ne delajo.
- Če se mi ne da odgovarjati na njihova vprašanja, rečem, da nimam pojma, ker nisem od tukaj.

Alisa Slemzina

B LAURA VESEL-BOGATAJ, TARA DREMELJ
F SARA HALILOVIĆ

Močna, kreativna in preprosta. Tako bi se opisala Alisa, dijakinja 4. letnika, ki je ledinske hodnike popestrila s svojim edinstvenim stilom. Čeprav se je sprva želela vpisati na šolo za modno oblikovanje, lahko danes brez slabe vesti reče, da se ob ponovnem vpisu na srednjo šolo ne bi vpisala nikamor drugam kakor na eno in edino Ledino. Kot oseba, ki se izraža na drugačen način, se na Ledini počuti zelo sprejeto in meni, da na naši šoli ni prekomerne negativnosti, ki bi jo od tega odvrnila.

Kot marsikdo od vas že ve, se Alisa v prostem času ukvarja z objavljanjem na TikToku (vsi takoj folovat @alisazink!!!). Največ ji pomeni, da tam lahko pusti her inner child have fun in hkrati pozitivno vpliva na druge. Zelo je hvaležna, da se na družbenih omrežjih ne sooča pogosto z negativnostjo, kar na žalost opaža pri drugih ustvarjalcih. Čeprav je objavljanje na TikToku trenutno namenjeno le sprostitvi in zabavi, se želi v prihodnosti temu bolj resno posvetiti, morda celo objavljati daljše videe na YouTubu, pri čemer jo bomo ledinci podpirali every step of the way.

Alisin stil je trenutno v dobi spreminjanja. Eden izmed večjih vplivov na njen trenutni look je Zara Larsson. Svoje bolj basic obleke nabavi v Zari, bolj zanimive kose pa kupuje na Temuju in Vinted, saj takih oblek v Sloveniji ni (brez skrbi – vsa oblačila so well loved in stara tudi že več let).

Kot največji uspeh je izpostavila to, da se je po veliko padcih naučila, kako uživati v življenju in ga živeti, kolikor se le da dobro. Ve, da je vse možno, tudi če se v nekem trenutku zdi, da ni. Če bi se ji lahko izpolnila ena sama želja, bi si zaželela, da bi ljudje prenehali biti negativni drug do drugega in bi se, po domače povedano, vsak brigal zase.

Za konec ledincem sporoča: »Live however you like, nobody gives a damn.«

Matic Kržan

B TARA DREMELJ, LAURA VESEL-BOGATAJ
F SARA HALILOVIĆ

Matic, vodja ledinskega Tiktoka in član predsedstva DSGL, je dijak 4. letnika, ki se označuje za sproščenega, organiziranega in predvsem vedno down for fun.

Sprva ni nameraval sodelovati v dijaški skupnosti, a se jim je pridružil zaradi ur OIV (keeping it real), ki jih je potreboval, sedaj pa svoje odločitve niti malo ne obžaluje. Poudarja, da so prednosti sodelovanja v dijaški nova prijateljstva ter drugačen stik s profesorji, zlasti s tajnico, ki ji pošilja lepe pozdrave.

Čeprav snema vsebine za šolski TikTok, se ne bi podal v influencerske vode, saj rad zadrži svoje zasebno življenje zase. Zelo ceni dramsko umetnost, zato je bil član šolske dramske skupine Carpe diem. To obdobje mu je prineslo veliko novih poznanstev, edinstvenih izkušenj ter nepozabnih spominov. Najbolj si bo zapomnil nastop skupine v Cankarjevem domu na festivalu Transgeneracije 2025.

Kadar ni zakopan med goro zvezkov, se s prijatelji odpravi na potovanje v daljne kraje, še posebej pri srcu sta mu Beograd in London. Ker želi študirati urbanizem, si želi raziskati čim več evropskih mest.

Matica ne srečate samo na šolskih hodnikih, ampak občasno tudi za pultom najbližjega Meka. Po končani karieri na ledinskem TikToku bi se bil pripravljen preseliti tudi na njihov profil.

V zgodovino njegovih štirih let na Ledini se je zapisala prigoda o tem, kako je s sošolkami iz osnovne šole spontano šprical zimski športni dan. Kot razlog za neudeležbo je navedel, da se je po pomoti usedel na mednarodni vlak, a v resnici je v Kranju pil jutranjo kavico. Ko je za to izvedel profesor Karče, se je menda spraševal, ali je to mentalno okej ;).

Kot ponosen bodoči bivši ledinec mora izjaviti še bogokletno priznanje, da šolskega zvonca res ne prenaša. Njegovo sporočilo ledincem se glasi: »Radi se imejte, hodite na ledinske dogodke in se ne tok sekirajte za teste.«

V kateri dom na Bradavičarki spadaš?

B ŽIVA TOPLAK, NEŽA SKALE
I KIM PERIŠIN

1. Katera riba v šolskem akvariju ti je najbolj všeč?

- a) Sprehajalka. (3 t)
- b) Modri kirurg. (4 t)
- c) Rumeni kirurg. (2 t)
- č) Klovnska ribica. (1 t)
- d) Gupi. (5 t)

2. Kateri plac za malco si?

- a) Spar. (1 t)
- b) Šolska kuhinja. (4 t)
- c) Žito. (2 t)
- č) Pečjak. (5 t)
- d) Lidl. (3 t)

3. Kaj kupiš ljubljeni osebi za dva tedna obletnice?

- a) Čokolado in medvedka. (4 t)
- b) Članstvo v gymu. (1 t)
- c) Ujemajoča se outfita. (3 t)
- č) Dva tedna?? (2 t)
- d) Privoščim si dan miru in tišine. (5 t)

4. Katero je tvoje najljubše domače branje?

- a) Antigona. (5 t)
- b) Hamlet. (3 t)
- c) Zločin in kazen. (4 t)
- č) Na klancu. (1 t)
- d) Deseti brat. (2 t)

5. Katera je tvoja najljubša astronomska tema?

- a) Planeti. (2 t)
- b) Galaksije. (3 t)
- c) Ozvezdja. (5 t)
- č) Črne luknje. (1 t)
- d) Meglice. (4 t)

6. Kateri film oz. serija te najbolj privlači?

- a) Medzvezdje (Interstellar). (5 t)
- b) Reševanje malega Nema (Finding Nemo). (3 t)
- c) Ratatouille. (4 t)
- č) Poletje, ko sem postala privlačna (The Summer I Turned Pretty). (2 t)
- d) Prevzetnost in pristranost (Pride and Prejudice). (1 t)

7. Kateri je tvoj najljubši ledinski profil na Instagramu?

- a) Ledinski talk. (3 t)
- b) Ledinski golobi. (5 t)
- c) Ledinski testi. (4 t)
- č) Ledinska dijaška. (2 t)
- d) Gimnazija Ledina. (1 t)

8. Kakšne so tvoje sanjske počitnice?

- a) All-inclusive spa na Maldivih. (4 t)
- b) Hangover style dopust. (5 t)
- c) Gregor gre gor v gore. (3 t)
- č) Kosilo pri babici. (1 t)
- d) Migracija v mrzle kraje, da lahko ostanem bel kot mleko. (2 t)

9. Katerega dijaškega eventa se najbolj veseliš?

- a) Ledinske čestitke. (4 t)
- b) Vugijev. (5 t)
- c) Izrezovanja buč. (3 t)
- č) Pustnih mask. (2 t)
- d) Dress code weeka. (1 t)

10. Kje najraje preživiš svoje frej minute?

- a) V sivi sobi. (2 t)
- b) V zeleni sobi. (3 t)
- c) Pri akvariju. (5 t)
- č) V dijaškem kotičku. (1 t)
- d) Na kavču pred knjižnico. (4 t)

Točkovanje:

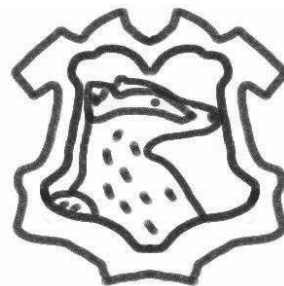
Od 10 do 16 točk – Bunkeljni

Poletje je tu, ti pa še vedno nisi prišel čisto k sebi od zadnjega testa pri matematiki, zato si želiš počitnice preživeti umirjeno, v senci in najraje doma. Si glavni pisatelj ledinskih tellov, brez tebe bi bilo res pusto. S svojimi gym buddyji skoraj vsako uro športne delaš sklece pred kabinetom zaradi neumnih vprašanj. Še Kobe te ima dovolj. Drugače pa si laid-back oseba, ki pri pouku sploh ne prešteje telefonov, ampak reče, da jih je dovolj. Verjetno svoj spanec nadomestiš z nezdravo količino energijskih pijač, ker verjameš, da si batman. Častiš svojega poglavarja profesorja Lencla, ker veš, da je on najboljši izmed najboljših.

Od 34 do 44 točk – Pihpuf

Vau! V tebi živi pravi duh ledinskih vrtičkarjev. Malo za res, malo za hec – si zelo čustveno bitje. Zagotovo se rad pretvarjaš, da znaš biti zelo misteriozen, kar ti v resnici ne uspeva. Svoje najgloblje skrivnosti raje zaupaš mimoidočemu golobu ali veverici kot pa sovrstnikom. Tvoj sanjski poklic v otroštvu je bil šepetalec živalim in tega te ni sram priznati. Ljudem okoli tebe prija tvoja družba, saj imaš zaradi svoje empatične narave pri roki veliko dobrih nasvetov, ko pa jih preveč rad deliš, lahko postaneš prav strašen. V več pogledih si torej kot čebelica – marljiv, a klepetav. Tvoja matica je profesorica Cebin.

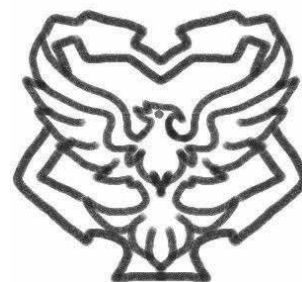
Od 17 do 24 točk – Spolzgad

Če si priletel v dom plazilcev, ostani vesel! Kljub slabemu ugledu je to eden izmed boljših domov (vsaj tako pravijo)! Pri malici vedno paziš, da se nihče ne vrine v vrsto, zato si pravi ledinski junak. Morda je komu čudno, ko te vidi pri akvariju, kako se poskušaš pogovarjati z ribami. Saj s kačami deluje, ne? Imaš prijatelje, s katerimi se pomenkuješ o vsem in še več. Čeprav si na prvi pogled videti tiha in osamljena oseba, je to daleč od resnice. Imaš celo mrežo znancev, ki te podpirajo. Si zelo družinski človek, ki starše postavi na prvo mesto. Nikoli ne spustiš kosila pri babici, kar zagotovo ne bo spregledano v njeni oporoki. Predstavnik tvojega doma je mladi profesor Dlouhy.

Od 45 do 50 točk – Drznvraan

Ding ding!!!! Zvonec je že zazvonil, a ti v klopi še kar prepisuješ domačo nalogo, ki jo je profesor v paniki napisal na tablo. Si najbolj priljubljena oseba pred testom, saj te kot jata lačnih ptic napadejo sošolci, ki so celo noč igrali Roblox. Si ambiciozna in self-driven oseba, ki ne pusti, da ji pride kaj v napoto. Tvoji starši so ti gotovo že od otroštva govorili, da boš odvetnik ali zdravnik. Kljub predanosti znanosti verjameš v astrologijo, zato se vsak dan veseliš vožnje z avtobusom, kjer lahko v miru prebereš dnevni horoskop. Gotovo si v ponos vsem svojim nerdy prijateljem, tvoja vrhovna voditeljica pa je profesorica Gliha.

Od 25 do 33 točk – Grifondom

Če ti je usoda dodelila ta vse prej kot ne popularen dom, si na ta dosežek verjetno precej ponosen. Le v redkih primerih bi te lahko označili kot tihega in zadržanega. Si neposreden in stojiš za svojimi dejanji, ki so včasih impulzivna in nepremišljena. V tebi se skriva pravi party animal, ki se med drugim (nezaželeno) pokaže v vrsti za malico ali med prometnim zastojem na hodniku. Ne manjka ti timskega duha. Drugi so ti hvaležni, ko je ta potreben za boj proti profesorjevim domačim nalogam. Ponavadi vselej častno padeš in podležeš modrim voditeljem naše Bradavičarke. V primeru, da si bil dodeljen v dom neustrašnih in ponosnih, je tvoj oče profesor Vogrinc.

Kviz za profesorje

B TINKARA KNEZ, NEŽA MIKO, SARA ŠIMEC
F NEJC ŠTRAKL

Druga konferenca je ponovno prinesla ocenjevanje bistrih možgančkov naših najljubših – profesorjev. S kvizom so se tokrat pogumno spopadli profesorica slovenščine Betka Pohlin, profesorica angleščine Maja Lebar Bajec ter profesor matematike Tilen Šetina. No, pa pogledjmo, kako dobro so se odrezali.

1. Katera država je prva uvedla hitri vlak in kako se ta imenuje? (2 t)

Šetina: Več variant je. Najbolj verjetna se mi zdi Francija. Train à Grande Vitesse. Mogoče je Nemčija z ICE, lahko je pa tudi Japonska, nek Hinkanše, Šinkanhu, neki tazga. Men osebno čisto nezanimiva zadeva. Ampak okej, so pa vlaki. (0,5 t)

Pohlin: Ja, ne vem. Japonska? (1 t)

Lebar Bajec: Am, Japonska ali pa Francija. Vem, sam se ne spomnim. (0,5 t)

2. Kateri planet je peti najbližji Soncu? (1 t)

Šetina: Zemlja je tretja, pol je Mars, pol pa Jupiter. (1 t)

Pohlin: Merkur, Venera, Zemlja, Mars, Jupiter. (1 t)

Lebar Bajec: Ne vem. Venera bo. Ne, ne vem. (0 t)

3. Kako je ime ženski, ki je zanosila na Kmetiji? (1 t)

Šetina: Da bi to vedu, tok nizko pa še nisem padu. Z mano sigurno nobena. (0 t)

Pohlin: Ne vem. Tina? (0 t)

Lebar Bajec: Nimam pojma. (0 t)

4. Iz katere kamnine je kamen za curling? (1 t)

Šetina: Uh, a je granit? (1 t)

Pohlin: Aaa, kamnine? Granit. (1 t)

Lebar Bajec: Aaa, to pa vem. En poseben otok je, nekje na Škotskem, in tam se nahaja ta kamnina in samo iz tiste delajo te kamne. Sam, ne spomnem se imena te kamnine. (Povemo rešitev.) A samo granit? Aja, sam prov tam ga dobivajo. Sam tam na Škotskem. (Obljubili smo ji 1 točko.)

5. Katera pevka je izdala album z naslovom 1989 in ga kasneje ponovno posnela? (1 t)

Šetina: Sam dalje. (0 t)

Pohlin: 1989? Ne vem, Madona? Aja, naslov je tak. Ne vem. Shakira? (0 t)

Lebar Bajec: Taylor Swift. (1 t)

6. Kaj je labubu? (1 t)

Šetina: A to je ena beseda, la-bu-bu? Ne vem. Sedma trigonometrična funkcija. (0 t)

Pohlin: Labubu? Se prav, to je sleng. Labubu? (Prosi za namig.) Predmet je? Ne vem, torbica? (0 t)

Lebar Bajec: Kaj? Labubu? Nimam pojma. (Pokažemo sliko.) Aaa. Nikol videla. (0 t)

7. Kateri skladatelj je napisal Simfonijo št. 9, katere del je Oda radosti? (1 t)

Šetina: Beethoven. (1 t)

Pohlin: Beethoven. (1 t)

Lebar Bajec: Beethoven. (1 t)

8. Kateri rimski politik je bil umorjen leta 44 pred našim štetjem? (1 t)

Šetina: Bi kej smešnega rekel, kakšnega našega, ampak se to za šolo ne spodobi. Nimam pojma. (0 t)

Pohlin: Ammm. Cezar! (1 t)

Lebar Bajec: Neron al pa Julij Cezar. Leta 44? Amm, Julij Cezar. (1 t)

9. Iz česa je narejen heroin? (1 t)

Šetina: Iz česa je narejen heroin? Kaj je to amfetaminij al kaj je to? Sam mal. Ne, nimam pojma. (Povemo mu odgovor.) Mak? Ja to sem pa že nekoč slišal. Makova potica je zelo dobra. (0 t)

Pohlin: Heroin je M, D, M, A. A iz česa je narejen? Kaj vsebuje? Ja iz ... maka? Ne, opij je iz maka. Ja. (1 t)

Lebar Bajec: Heroin je pa mak, makove, kaj smo že rekli? Opij iz maka. Vse znam. Vse te droge umetne, neumetne, naravne. Vse sem se naučila. Resno. (Pred kvizom smo profesorjem dali namig, naj si na internetu pogledajo droge.) (1 t)

10. Naštejte člane Beatlov. (4 t)

Šetina: Pa to niso šolska vprašanja! Jaz sem mislil, da so to vprašanja iz šolske snovi. Pevci, igralci, to je men čisto tuje. Kot da vam jaz zde govornim številke vlakov, pa mi povejte, ker je ker. (0 t)

Pohlin: Ah, sej ne znam. Amm, Ringo Starr, Paul McCartney in John Lennon, ta četrtga pa sigurn ne vem. (3 t)

Lebar Bajec: Beatlov? George Harrison, John Lennon, pol pa mamo še... Aja, McCartney. A še eden manjka? Namig? Ringo Starr! Seveda Richard Starkey. Resno. (4 t)

11. Koliko kitic ima Zdravljica? (1 t)

Šetina: Wow, čak, zakaj nisem ziher ... Ja osem, a ne? Moj bog, ne, to, da ne veš, je pa hudo. To je pa hudo. Seveda jih ima osem. (1 t)

Pohlin: Osem! (1 t)

Lebar Bajec: Dobro vprašanje. Hmm, Zdravljica? Pet? (0 t)

12. Kdaj so ustanovili Fructal? (1t)

Šetina: V hladilniku imam dva soka, taka litrska, en je odprt, en pa ni ... Hm, mogoč je pa tam res kakšna letnica. Zdej ko si rekla, delno vidim, ampak karkol bi reku, bi ugibu. Ne vem niti, a piše 1800 al 1900 ... Ne vem, 1964. Ampak to je ugibanje seveda. Pri kerem predmetu je ta snov? Geografija? (0 t)

Pohlin: Fructal? V času Jugoslavije definitivno. Ne vem. Šestdeseta leta? (0 t)

Lebar Bajec: Nimam pojma. Ampak nekje po vojni. Po mojem ene 1954? 1948? Okrog 1950? (1 t, ker je bila najbližje.)

S pridobljenimi 10 točkami in pol si je profesorica Lebar Bajec priborila dober uspeh, tesno za petami pa ji je profesorica Pohlin z desetimi točkami, ki si je prav tako prislužila trojko. V koledar pa si bo datum za popravne roke moral zapisati profesor Šetina, ki je namreč žal preveč računal le na znanje, pridobljeno med poukom. Vsi pa so dobili domačo nalogo, da si pogledajo kakšno epizodo Na kmetiji, da se bodo iz svojih napak kaj novega naučili. Profesorji, hvala za sodelovanje!

Rezultati:

Šetina: 4,5 t – nzd (1)

Pohlin: 10 t – zd (2)

Lebar Bajec: 10,5 t – db (3)

Kriterij/točke:

0–7,5 nzd (1)

8–10 zd (2)

10,5–12 db (3)

12,5–14 pdb (4)

14,5–16 odl (5)

Horo

B SARA ŠIMENC
I LAN VEBLE

Oven

Ponujeno vam je bilo sredstvo, ki v tej krizni situaciji predstavlja rešitev. Morda je to prijatelj, ki vam posreduje informacije, ali pa ste se spoprijateljili z detektorjem kovin, ki pri vas ostane tiho. Da pa ne boste imeli zgolj robotskih prijateljev, se povežite z novo osebo in zabava je že praktično zagotovljena (ali pa vsaj prevoz domov;)).

Vaš znamenjski dvojček: prof. Abrahamsberg

Bik

Vsak vaš dan je podlegel stari, isti rutini, kar vpliva tudi na vašo mentaliteto, da se je vsega treba lotiti na enak način. Zdaj je idealen čas, da si izberete novo strategijo in vzbudite dinamično energijo, tako da storite nekaj neobičajnega, če ne celo norega. Važno je samo, da se pri tem zabavate in poskrbite, da poletja ne preživite v gipsu.

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Cebin

Dvojčka

Zgodilo se je nekaj, kar vas je popolnoma vrglo s tira.

Ujeli ste se v past pesimizma in to opazijo prav vsi, čeprav skušate skriti. Chillax! Samo pazite nase in na vam pomembne loleke ter se skupaj uprite tiraniji stresa, ki se ga navzamete od živčnih dijakov, ki med malico kot kultni obred vsrkavajo najpodrobnejšo piflarijo iz zvezkov.

Vaš znamenjski dvojček: prof. Cvetko

Rak

Vaša prijaznost in zmožnost gladkega ter subtilnega nadzora nad vsako situacijo je zavidevanja vredna. Ni spraševanja, ki ga ne bi izpeljali zgledno ali pa vsaj samozavestno. Zaradi tega ste takšen car, da vam ni para. Kar tako naprej in zagotovo boste popravili vse, česar še niste uspeli.

Vaš znamenjski dvojček: prof. Šetina

Lev

No, končno vam je kapnilo, da vam bo zaupanje vase prineslo mnogo manj neprespanih noči kot nenehne skrbi, ali ste se naučili vse letnice ter enačbe in ali znate narediti popoln zgornji servis pri odbojki. Ne pozabite na konstruktivno kritiko, ki vam lahko še vedno pomaga.

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Bovha

Devica

Preveč ste pesimistični. Vse se vam zdi prevelik napor, ker želite, da bi bilo vse popolno. S tem pristopom nikoli ne boste zadovoljni. Dobro se ozrite okoli sebe in ugotovili boste, koliko priložnosti vam je ponujeno. Sprejmite tudi tiste, za katere menite, da nanje niste pripravljeni. Saj veste: improvise, adapt, overcome :)

Vaš znamenjski dvojček: prof. Serušnik

s k o p

Tehnica

S počitnicami se vam odpira velika priložnost, da končno obvladate tisto veščino, v kateri ste si vedno želeli biti the best. Potrebna bosta trdo delo in vztrajnost, a na koncu boste nase ponosni, znali boste nekaj več in za povrh boste s tem lahko še pofleksali.

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Belina

Škorpion

Doslej vam je pomagala vaša sposobnost multitaskanja, zdaj pa je ocenjevanja konec in lahko se malo sprostite. Čeprav vam je morda kar naenkrat dolgčas, ker ne počnete več toliko stvari, lahko to izkoristite za preusmerjanje energije v nekaj drugega.

Vaš znamenjski dvojček: prof. Zver

Strelec

Da, tudi vam je uspelo. Četudi morda niste najbolj zadovoljni s sabo ali svojim uspehom, ste definitivno opazili sadove svojega truda. Bodite samozavestni in malo pofleksajte. Kdo ve, morda pa še privabite tistega nekoga, za katerega ste upali, da ga boste ;)

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Malus

Kozorog

Zadnje čase ste tako osredotočeni na svoje stvari, da vam uide še crushov pomežik, hkrati pa imate filing, da vam vsi samo nalagajo nove naloge. Malo opustite svojo all-in energijo in se ozrite naokoli. Nazaj pridobite nadzor in se nonšalantno odpravite ven. P. S.: Na lastno odgovornost :)

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Topole

Vodnar

Še malo, pa boste dosegli svoj preporod! Če želite zmago, osvežitev in počitnice brez skrbi, dobro premislite, kaj boste storili. Preizkusite nove načine česar koli pač že in kritično razmislite o stvareh, ki vam jih povedo prijatelji, tik tok ali tale horoskop, ki ste jim prej brezglavo verjeli. Ostanite optimistični. Verjamemo, da se vam bo posrečilo.

Vaš znamenjski dvojček: prof. Vogrinc

Ribi

Razum in jasno razmišljanje vam je omogočilo dobro presojo, ki vam te dni pride še kako prav. Vaši prijatelji vas prosijo za nasvete o love lajfu, profesorji pa za odgovore na tiste trick-questions, ki jih ne razume nihče drug. Zdaj je pomembno le, da ohranjate svoj not nonsense pristop, in dosegli boste, kar si želite.

Vaš znamenjski dvojček:
prof. Lotrič

Kakoj je prijateljstvo bolše od čustvenega vlakca smrti? (AKA ZALJUBJENOSTI)

MATILDA & NELI STA BILI NAJBOLJŠI PRIJATELJICI, ŽE ODKAR ALI JE PREDEN BI TO LANKO SAMI IZREKLI. KLJUB RELATIVNO MAJHNI PROBLEMATIČNOSTI PA JIMA NEKATERI NI SO PRIVOŠČILI NIČESAR DOBREGA. IN TAKO JE NJUNO PRIJATELJSTVO, KOT MORDA VSAKO DRUGO, NAJ ŠE TAKO PRISTNO DOŽIVELO SVOJO PRVO RESNEJŠO PREIZKUŠNJO.

NELI SE JE ZGODILO NEKAJ STRAŠNEGA. KO JE NA LEP PETEREK Z OD ŠOLE IZMUČENIMI MOŽGANI ČAKALA MATILDO, JE OPAZILA & SE ZALJUBILA - NERAZLOČLJIVO LANKO DA ZARADI SONCA, KI JI JE PRIPEKALO V GLAVO, ZARADI NEKAKŠNE NAFAKE V MOŽGANIH, ALI PA JI JE TO BILLO NAMENJENO S STRANI KOGA, ČIGAR DELOVANJE PRESEGA ČLOVEŠKO PAMET, ZA KREPITEV VRLIN, KI SO JI V TISTEM OBDOBJU PRIMANJKOVALE - V BITJE (RECIMO, DA GA NASLAVLJAMO "POB"), KI V NOBENEM POGLEDU NI BILLO V DOBREM STANJU ZA KARKOLI ROMANTIČNE NARAVE.

KO JE MATILDA KONČNO PRIŠLA IN DOJELA, V KOGA SE JE PRIJATELJICA ZALJUBILA, JE DOBILA OBČUTEK, DA SE BO VSE SKUPAJ ZAČELO ODVIJATI ŠE SLABŠE...

NA MATILDINO GROZO JE PO NOVM BILA SLEHERNA BESEDA OD NELI SKORAJ LE ŠE O POBU,

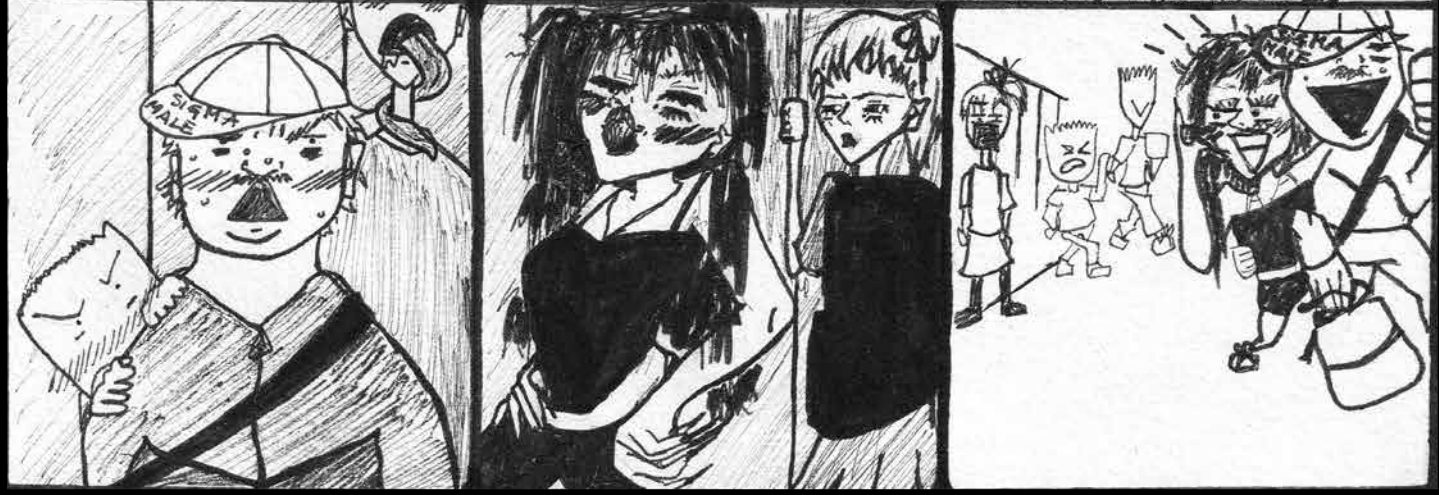
SE JE PA DOKAJ KMALU TEKAZALO, DA POB NIMA ENAKIH ČUSTEV DO NELI, KI TUDI PO ZAVRNITI

(OB HISTERIČNEM POSMEHOVANJU) NI MOGLA OBUPATI NAD NJIM, JE PA DOBILA ZANIČ IDEJO.

ZAKAJ SE JE PO NEUJINI NE RAVNO IZREDNO ESTETSKO POSREČENI SPREMEMBI NA
SLEDNJI DAN POB KONČNO ZANIMAL ZANJO JE ZA UBOGO MATILDO ZA VEDNO OSTALO SKRIVNOST,
SO SE JI PA URESNIČILI STRAHovi GLEDE SE VEČJE ODTUJENOSTI MED NJO IN NELI.

SLEDNJI SE JE RESDA ŽE PREJ SVETLIKALO, KAJ PŘIBLIŽNO BI NA VIDEŽU IN OBNAŠANJU MORALA SPREMENITI, DA BI UGAJALA VEČJEMU ŠTEVILU VRSTNIKOV, A SE JI JE ZDELO ODVEČ, KO SE JE TOREJ PRVIČ V ŽIVLJENJU ZA DOSEGO TOVRSTNEGA CILJA DO ZADOSTNE MERE DEFORMIRALA, STA S POBOM LE POSTALA PAR, Z MATILDO PA STA, KLJUB TEMU DA STA SE ŠE VEDNO SREČALI SKORAJ VSAK DAN, VERJETNO JASNO ZAKAJ, SKORAJ POPOLNOMA PRENEHALI GOVORITI.

po nekaj tednih politosti in obremenjevanja...

JE MATILDA KONČNO ŠLA DO NELI (KI JE ZDAJ NIKOLI NI MOGLA DOBITI NA SAMEM), POBA IN NJEGOVIH PODREJENIH TER POSKUSILA GOVORITI Z NJO.

DAN PO TEM POGOVORU NELI NI BILLO NA SPREGLED. PO CELEM TEDNU NJENE ODSOTNOSTI SE JE MATILDA MORALA UBAJATI S ŠE VEČJIM ŠTEVILOM ODVEČNIH INTERAKCIJ KOT PONAVADI.

MLADENIČI, S KATERIMI STA IMELI OPRAVKA, SE NIKOLI VEČ NISO VRNILI NA NJUNO ŠOLO IN NE VE SE, KAKŠNI LJUDJE SO ZDAJ, SE PAVE, DA JE KMALU IZGUBLJENO PRIJATELJSTVO ZDAJ TRDNEJŠE KOT KADARKOLI PREJ!!

Izjave profesorjev

I EVA ARHAR

Gliha Olenik: Pa Adria je morje, ne neka sorta nutelle!

Pohlin: Jaz sem mala, koprski pa se piše z malo začetnico.

Babič: Moški niste moški do 40. leta.

Topole: There's a special place in hell for primary school teachers... Right beside me.

Berlan: Ta je bil ženska pa je naredu transformacijo.

Bovha: K bo profesorica za matematiko prnesla teste nazaj, se ozrite po razredu pa boste videl, kaj je to patos.

Tomac: Ne! Ne jokamo zaradi teka! Jokamo samo, ko nas pustijo fantje, pa ko nam bus odpelje pred nosom.

Možina Artač: Pa kdaj bodo ti moški odrastl?

Vogrinc: Svetišča v antiki so – ne si tega zapisat, kr me bojo zaprl – mesnice.

Vogrinc: A vidte te seksi rdeče petke?

Vogrinc: Folk, js mam dostop do vsega sranja na easistentu. POMAGITE MIIII! (Ko je prišla nova verzija easidenta.)

Lenci: V naših časih smo radi puncam kazal six packe.

Dlouhy: Kako vam je bila predstava včeraj? Jaz sem malo zaspal.

Bovha: Ne me pustit do besede, ker če jaz prevzamem so pizdarije!

Prhavic: Mi smo kao ljudje ...
Ajde ne vi, vi ste mrtvi.

Trdan Zager: Haha, luzerji.

Trdan Zager: Vse se da, če se joče.

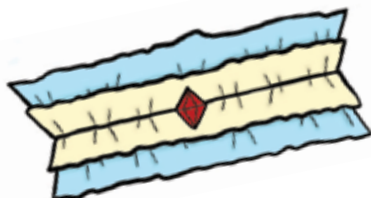
Gliha Olenik: Vedno sem si želela sina, zdej pa ne vem, če si ga še.
(Ko dijak pred tablo ni znal napisati glagola.)

Vogrinc: Order of podvezice.

Vogrinc: Ne vem, od kod idiotom taka pamet.

Babič: Kaj nej zdej šlatam te telefone z bakterijami?!

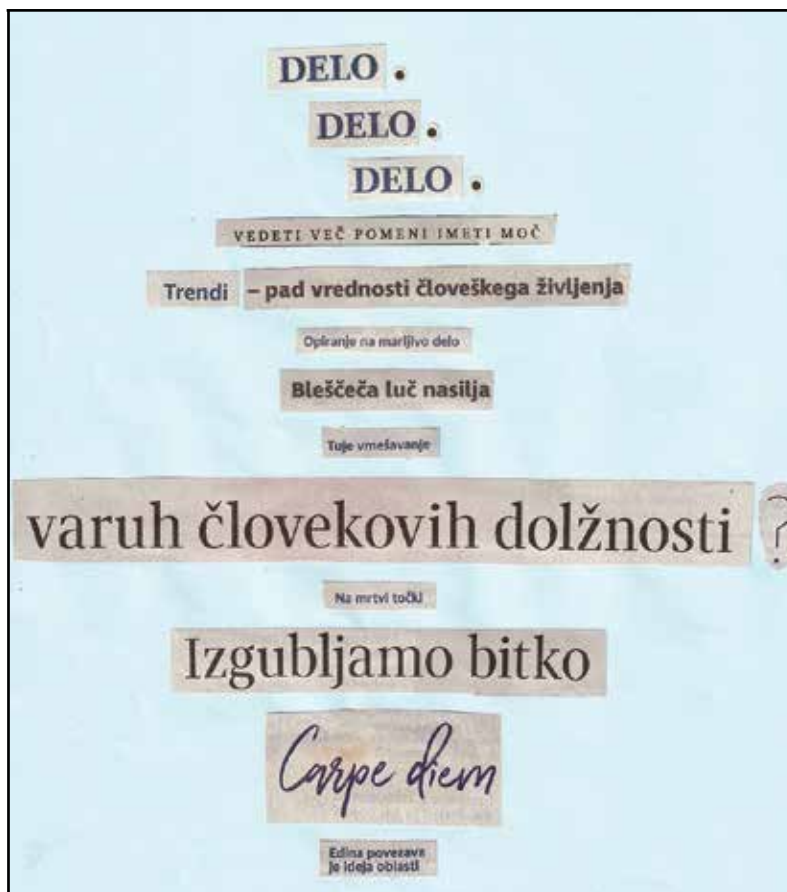

Vogrinc: Apolona si predstavlite na simfoničnem koncertu, Dioniza pa na rock koncertu.

Cvetko: O šit! Šit noooo!
Pardon, k sm rekla šit.

Brina Likar

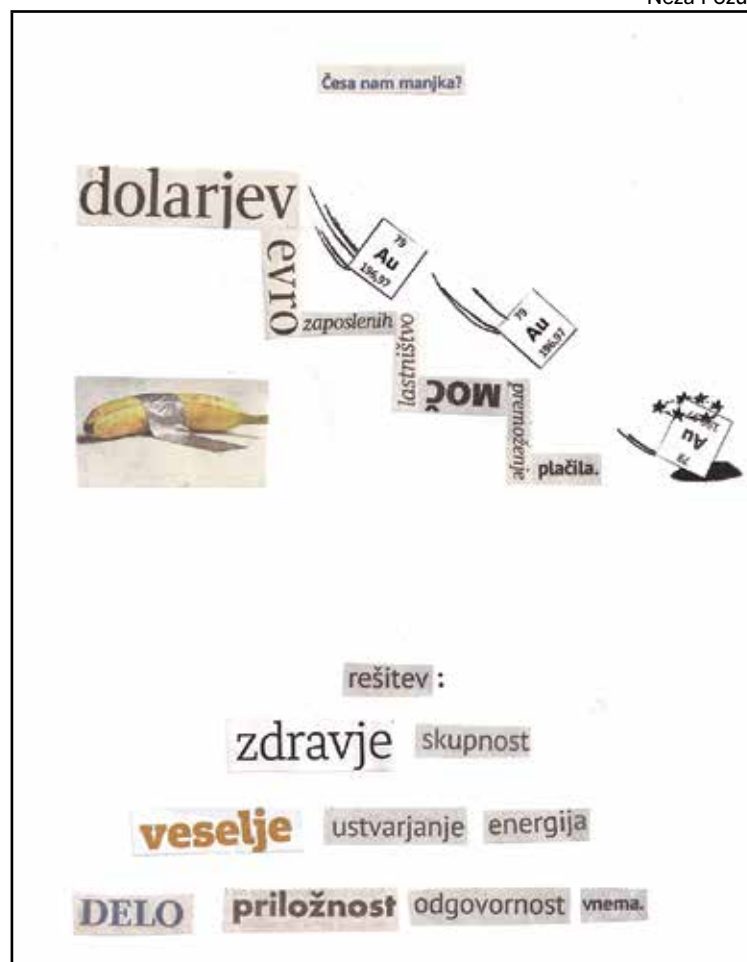
Tinkara Knez

Lan Veble

Neža Požun

The Journey

ROK ŽNIDARŠIČ

In 1979 the man called Richard was trafficking drugs from the capital of Columbia, Bogota to Asia area. Over the years he and his crew became the biggest supplier for Asia. His cartel called the Black Journalists was delivering almost 70 percent of all blue crystal that came to this Area. Because the late 80's were a golden period for drug trafficking the Black Journalists were one of the most influential and wealthy people of that time, even the police were intimidated by them.

But even when you are on the top of the world, things can suddenly crumble down.

Once Richard Robson, the drug lord, went on the voyage to East China with his crew members, trafficking one of the biggest shipments. At first the journey seemed to be easy, however, the following month was like a living hell. The first twenty days were mostly peaceful and the weather was perfect for sailing. On the twenty-first day all of the sudden pirates came. Although the crew was fully armed they saw multiple pirate ships coming from all directions. At first they sank a few of them with ease, but when the pirates found out that their enemy had a lot of high-priced drugs on board the resistance was even greater. Moreover, the Black Journalists came to the conclusion that they have to end their battle as soon as possible since they were running out of munition.

When the twenty-fifth day came Richard Robson and his crew sailed with full power toward the finish line, because they were already behind their schedule. They were lucky since the next five days were less troubled. When they almost saw the coast of East China, the worst happened. They hit the submerged rock because their radar had failed. Firstly, it seemed just like a small crack, which wasn't supposed to do much damage on the ship. One of the crew members predicted that the ship wouldn't last long. He suggested that they throw some drug pallets off board so they would stay afloat. Even though half of the cargo was thrown down into the ocean, the ship was still sinking and the lives of all crew members were endangered. Therefore, the crew came to the idea to throw the whole stock off board. Calling for help was not an option since they were under surveillance. This was the time to call up the costumer and let him know the business was off.

The costumer was furious and this situation caused the cartel to lose one of their buyers. The Black Journalists decided to sail to the coast. There the fuel would be filled and the cartel members would be taken care of. The arrival brought the additional complication. The federal agents working for FBI were waiting in the ambush, expecting to bust the biggest narco shipment in century. All they really got was an empty ship with exhausted members.

Immediately after the crew was captured, the drug lord Richard Robson knew that they had been betrayed by the original buyers from China. The federal investigation done by the FBI showed no signs of any illegal substances, so the crew had to be released based on no evidence. The FBI was shaken and could not realise what just happened. Only the cartel knew they had a lot of luck on their side this time. From then on the drug lord led new politics on discretion and he forbade the need for showing off his legacy to the whole world ever again.

A Journey We Didn't Plan

VID ŠTREKELJ

It all started on a quiet Friday afternoon. School had just ended, and the sun was shining in a way that made everything feel possible. My friends—Luka, Sara, and Mark—and I were sitting on a bench near the bus station, complaining about how boring our lives had become. Exams, homework, and the same routine every day were slowly driving us crazy.

»We should go somewhere,« Sara suddenly said, looking at us with excitement in her eyes.

»Like where?« Mark asked, half interested, half tired.

»I don't know. Just... somewhere far from here.«

At first, we laughed. It sounded like one of those ideas that people talk about but never actually do. But then Luka stood up and said, »Why not? We're young. Let's just go.« There was a moment of silence. We all looked at each other, and without saying it out loud, we knew we were serious. Within an hour, we were on a train heading toward the coast. None of us had packed properly. I only had a small backpack with a hoodie, some snacks, and my phone charger. Sara brought a book, Luka had a football for some reason, and Mark carried a bag full of random food he found at home.

The train ride was one of the best parts. We talked, laughed, and shared stories we had never told before. At one point, the train stopped in the middle of nowhere due to a technical problem. Instead of getting annoyed, we got off for a few minutes and walked around the tracks. The air was fresh, and the world felt quiet and peaceful.

When we finally arrived at the coast, it was already evening. The sky was orange and pink, and the sea looked calm and endless. None of us had booked a place to stay, so we decided to sleep on the beach.

»Are we really doing this?« Mark asked as we sat down on the sand.

»Yes,« Sara said with a smile. »This is exactly what we needed.«

We spent the evening swimming, even though the water was cold. Then we made a small fire and sat around it, talking about our dreams and fears. Luka said he wanted to travel the world. Sara dreamed of becoming a writer. Mark wasn't sure what he wanted, but he said he didn't want a boring life. As for me, I realized that I just wanted moments like this—simple, real, and unforgettable.

During the night, it got colder than we expected. We tried to sleep, but the wind kept waking us up. At one point, it even started raining.

»This was a terrible idea,« Mark said, shivering.

»No,« I replied, laughing. »This is an adventure.«

The next morning, we looked like we hadn't slept at all, but we didn't care. We went to a small café nearby and ordered

breakfast. The owner noticed us and asked where we were from. When we told him our story, he laughed and said, »You remind me of myself when I was young.«

He gave us free coffee and told us about a hidden place not far from there—a small cliff with an amazing view. Of course, we decided to go. The walk was longer than we expected. We got lost twice, argued about directions, and almost gave up. But when we finally reached the cliff, it was worth everything. The view was incredible. The sea stretched to the horizon, and the sound of the waves hitting the rocks was powerful and calming at the same time. We stood there in silence for a while. It felt like time had stopped.

»This is why we came,« Sara said quietly.

That afternoon, something unexpected happened. While walking back, Luka slipped on a wet rock and hurt his ankle. It wasn't broken, but he couldn't walk properly.

»Great,« Mark said. »Now what?«

We had no signal on our phones, and we were far from the main road. For the first time, the situation felt serious. But instead of panicking, we worked together. Mark and I supported Luka, and Sara tried to find the shortest way back. It took us hours, but we finally reached a small road where a car stopped and offered to help. The driver took us to a nearby clinic, where Luka got his ankle checked. Luckily, it was just a minor injury. That evening, we sat outside the clinic, exhausted but relieved.

»You know,« Luka said, »even this part... I wouldn't change it.«

He was right. The problems made the experience more real. It wasn't just a perfect trip—it was our trip.

The next day, we decided to go home. Not because we wanted to, but because we knew we had something important waiting for us—our normal lives. But now, they didn't feel so boring anymore.

On the train back, we were quieter than before. Everyone was thinking about what had happened. When we finally arrived, we stood at the same place where our journey had started.

»Same time next month?« Mark asked with a smile.

»Definitely,« Sara said.

And just like that, we went our separate ways. But something had changed. We weren't just friends who met every day at school. We were people who had shared a real adventure. And I knew that no matter where life took us, we would always remember this journey—the one we didn't plan, but needed the most.

Written Between Us

SARA TARADIĆ

Did you know that there are more trees on Earth than stars in the Milky way? Not that this is anyhow important for this story. But the story does in fact start under a tree. Not with an apple on a man's head, but with a boy named Tobias. I was sitting in the tree's shadow, leaning against it, trying to look mysterious to the outside world. On my headphones I was listening to Lana del Rey's »Happiness is a Butterfly« and I was wearing black sunglasses, so no one could see I was in fact almost asleep in the middle of the day.

Then suddenly something hit me in my right knee. I got scared and pulled my headphones off immediately. It was a water bottle.

»Sorry,« said a woman, now sitting under the same tree. I couldn't see her, we were facing opposite sides of the tree. She had a calming voice, but she was a bit out of breath.

»Could you please pass me my water bottle? It just jumped off my bike,« she continued.

»Sure, no problem,« I said as I passed it to her.

When she had calmed down and drunk half of the bottle, she took a book out of her backpack.

»What are you reading, if I may ask?« I asked her out of curiosity.

»Oh, I'm actually reading *Pride and Prejudice*.«

»Hello, Mister Darcy,« I said to her as if I had known her.

»Indeed,« she replied.

»How far along are you?« I asked her.

»I just started, but I have watched the series *Pride and Prejudice* from 1995, so I know what to expect.«

»They did an amazing job casting Colin Firth as Mr. Darcy.« We talked on and on about books, Hollywood, cars, concerts, clothes and then books again. We didn't even see each other, just talked. We laughed a lot.

After we agreed that we are desperately waiting for season five of *Outer Banks* to come out, she said she had to go. She was from London, only here for work. It was her last day here and she was free to do whatever she wanted here in the middle of Amsterdam.

She stood up and came around the tree. We looked at each other and she said:

»So, you are the guy from the tree?«

»You must be the girl with the bike,« I responded.

»I sure am. Do you by any chance, have Instagram? You are an interesting person to talk to.«

I gave her my Instagram, she added me, took the bike and left. I realized »Happiness is a Butterfly« is still waiting for me to press »play«, since I had stopped it when I got scared by that girl's water bottle. Her name was Sophia.

We chatted on Instagram and a few weeks later we decided we would start writing letters to one another instead of

regular chats. She gave me her address, I gave her mine.

Writing letters felt more personal and waiting for her letter to arrive was a different kind of excitement. She complained about work, and I complained about how One Direction had only been together for five years and I had not been old enough to go to their concert. Well, we agreed on this one. I had fun writing and reading those letters, but I had a secret I had been keeping away from her.

One day Sophia was sitting in her living room, wondering why she still hadn't gotten my letter. She had sent hers three weeks before, it was time for mine to arrive. She didn't text me, because we had a deal that we would only communicate through letters.

The next day the letter arrived. I wrote:

»I hope that lunch with your best friend last week went well and I hope you had fun.

There is something I have to tell you, because I haven't really been honest with you. Well, I didn't lie to you, I just didn't tell you about it. I have Stage IV Bone cancer. The treatment isn't going well anymore. I didn't tell you about it, because you are the only person who saw me as a person and a human being, not as a patient. Everyone around me treats me, like I am fragile and like I am going to break into a thousand pieces. I was taken to the hospital yesterday and I haven't been feeling well for the last ten days. Right now my mother is writing this letter under my dictation. Please, don't be too sad and make your dreams come true. We have only known each other for nine months but I feel like you know me better than anyone in my life. Being your long distance friend is one of the best memories I have, now that I look back at my life, knowing it will end soon. I hope you are not mad at me for not telling you about my condition. I will only ask you this: please live a life for both of us and accept this letter as the last one in our collection.

With love,

Tree guy«

Sophia flew to Amsterdam four days after my death. She met my mother and said goodbye to me at my funeral. She had brought all my letters, and my mother gave her hers. She went to Our tree, dug a hole beside it and buried a small box with all of our letters we had sent to each other. She only kept my last one.

Urednica:

Tinkara Knez

Fotografija na platnici:

Nejc Štrakl

Oblikovanje naslovnice:

Lan Veble

Novinarji:

Eva Arhar

Ira Ciriković

Tara Dremelj

Tinkara Knez

Vita Kogovšek

Neža Miko

Domen Primožič

Neža Skale

Nika Skodlar

Ana Šarc

Sara Šimenc

Živa Toplak

Laura Vesel-Bogataj

Fotografi:

Sara Halilović

Neža Hvala

Nejc Štrakl

Pomoč pri izvedbi fotografij:

Alina Javornik

Prelom:

Eva Arhar

Pia Marin

Luka Škerlavaj

Lan Veble

Mojca Lotrič, prof.

Ilustratorji:

Eva Arhar

Kim Perišin

Zarja Perme

Lan Veble

Urejanje fotografij:

Lan Veble

Mojca Lotrič, prof.

Mentorica: Mojca Lotrič, prof.

Jezikovni pregled: Mojca Lotrič, prof.

Strokovni pregled članka Na Ledini nisi edini:

Anja Vidmar, prof.

Jezikovni pregled angleških besedil:

Anka Novak Čehajić, prof.

Tisk: HB grafika, d. o. o.

Naklada: 300 izvodov

Ljubljana, junij 2026

Mladika, glasilo dijakov Gimnazije Ledina

Leto 2025/26, letnik 57, številka 2

